

"עולים ברמה"

הנה כמו שהבטחתי לציבור לא אחת בשיעורי, ככל שהם יעלו ברמה של ההתקפה כנגד האמת, כך אני אעלה ברמה כנגד השקר, ואעשה ככל שביכולתי על מנת לשרש עבודה זרה מן הארץ. כמה חודשים רצופים דברתי בהסתרה, ניסיתי להעביר את הדברים בצורה שבני אדם יפיקו הלקחים לכד מעצמם, יש כאלה שהבינו, ויש כאלה שלא.

וכעת כזמן הקרוב אנו נדבר בשפה יותר פתוחה, הדברים אשר נאמר יהיו פחות בהסתרה, הגיע הזמן לפתוח את התיבה אשר היתה נעולה זה מאות שנים. והנה ברוך ה' זיכנו הבורא יתברך להגשים עוד ייעוד וחלום של כל יהודי אמיתי, והוא, "מתי יגיעו מעשי למעשים של אבותי"? בחודשים האחרונים זכינו להיות מבוזים, מושפלים, רדופים למען הפצת האמת ולמען יתגדל ויתקדש שמו של הקב"ה בעולם, וכל זה על מנת להחזיר עטרה ליושנה, והוא, את יחוד ה' יתברך בליבות עם ישראל, ועל ידי כן נזכה לעקור מן השורש את כל מה שאמרו והשרישו המינים בעם ישראל, מזה מאות שנים.

"שות הרשב"ש - הקבלה היא לא אמת - אלא זרה מאוד!"

השבוע נגלה לעינינו דבריו של הרב החשוב, המכונה בפי הכל, "הרשב"ש" - שלמה בן שמעון דוראן, שהיה רב ופוסק באלג'יר. בתשובותיו הוא מגלה את הדבר אשר רבים פחדו מלומר, וכל שכן שפחדו מלהעלות את הדברים על הכתב. והוא, שכל התורה החדשה הזו שנראת בפניהם, "קבלה", היא זרה מאוד לעם ישראל.

ומעלה הרשב"ש ב' דברים עיקריים:

(א) זו המצאה, כלומר אלו דברים שאין עליהם מסורת איש מפי איש.

(ב) אלו סברות של אמונות זרות או סברות עצמיות של אנשים שסברו כן בדעת הבורא. ואמרו וכיחשו שקיבלו תורה זו מן השמים.

למסקנה, הרב הנוכר מסכם, שכל תורת ה-"קבלה" הזרה החדשה, אשר חוננה וסוכבת סביב הספירות, וסביב הפרצופים הנוכרים בספר הזוהר שכתבו והפיצו משה די ליאון וחבריו, ושייכו ספר זה לרשב"י התנא הגדול, אשר בוודאי אינו קשור ואפילו לא במקצת לספר זה, ובוודאי שדברים אלו, לא קשורים בשום קשר לתורת משה רבינו ולמסורת חז"ל.

ובעצם בדבריו, הוא מחזק את טענותינו וראיותנו לגבי עניני מעשה מרכבה, שאין דורשין בהם ברבים כמו שכתבנו כל זה במאמרים הללו: "עילוי נשמת - הרס מחשבת הדת". וכל שכן שאסור לכותבם על ספר אם בכלל הם מעשה מרכבה. ואם יטען הטוען שלא מדובר במעשה מרכבה, אז פירוש הדבר שדבריהם לא מיוסדים על פי תורת סוד אמיתית, אלא סברא! וסברת הכרס אינה יכולה להיות תורת סוד.

וכמוכן שצריכים אנו להביא את דבריו, וגם נשתדל לבארם, ולהסבירם למען יהיו מובנים היטב לקורא (שו"ת הרשב"ש סימן קפט): וז"ל: "כי ראיתי רבים מעמי הארץ מתייהרים ומתנבדים בחכמת הקבלה, והם ריקים מחכמה, ולא ידעו עד מה, אני רוצה לבאר כי הם בחשכה יתהלכו. תחלה, שנמילת]- "קבלה" [כוונתו שמילה זו מתפרשת בעיני העם, לענינים הקשורים לסודות, שהם הדברים הנסתרים מרוב בני אדם], אינה אלא כשמה [כלומר שמקבלים הדברים המועברים] מהפה לאוזן [בלבד], והדבר ידוע ש[ענינים אלו] אין מוסרין אותה, אלא לחכם [גדול] ומבין מדעתו. ואילו היתה זו שכתובה בספרים [בגון בספר שיעור קומה המזוויף שייחסוהו במרמה לרבי ישמעאל - וכן ספר הוהר שייחס אותו משה די ליאון לרשב"י במזיד, על מנת שיקבלוהו בני אדם ויקנו ממנו את הספר בדמים מרובים. וכבר כתבנו לא מעט בנושא זה כמאמר זה: "קמיעות - הבל ובריה"] היא ה-"קבלה" [=הסוד] האמיתית, איך יטעו המקובלים לכתוב אותה בספרים להטעות בה בני אדם? [והרי הדבר אסור, והוא איסור מן המשנה המפורשת בחגיגה, שאין דורשין במעשה מרכבה, וכל שכן שאין כותבים אותה על הספר].

ואם תאמר, שבאותן דברים יש כפלים לתושיה, לא ימלט משני פנים:

(א) או שאותם דברים לא יודעו אלא מפי מקבל מפה לאוזן, א"כ חזר הדין להיות הדבר מפה לאוזן [שאסור לדרוש בו ברכים או לכותבו על הספר].

(ב) ואם הדבר ההוא השאירוהו לחכמים להתבונן, חזר הדבר להיות סבא, ולא קבלה [סוד אמיתי]. ועוד, שהם [בעלי הקבלה החדשה] לא ידעו אלו עשר ספירות מה הם, אם הם: (א) או תוארים. (ב) או שמות. (ג) או השפעות שופעות מאתו יתברך. ואין כפי השכל חלוקה רביעית.

ואם תאמר שהם שמות, א"כ אין הם עצמיות, ואם הם עצמיות הם תוספת [על השמות], א"כ [מה ההבדל בין הסוברים עשרה ספירות לבין הנוצרים הסוברים שלושה? שהרי] אם הנוצרים טוענים השלישיות אלו טוענים העשיריות! ואם תאמר [שהספירות הם] "תוארים", מה נשתנו תוארים אלו משאר התוארים? והרי הקדוש ב"ה הודיע למשה י"ג מדות! ולמה מעטו הם [המקובלים החדשים] ג' מהם?

ואם תאמר [שהספירות הם אמנם מידותיו יתברך, אלא] שאינם אלו הכתובים בתורה, לא ימלט שאלו הספירות הם בסגנון אחד עם המדות האלו, או יותר חשובים מהם או פחותים מהם. ואם הם בסגנון אחד, מה נשתנו אלו מאלו [ומדוע צריך להוסיף על הראשונים]? ואם [הם] יותר טובים [מן הכתוב בתורה], למה העלימם ה' יתברך מן משה? ואם [תאמר כי] נעלמו ממש, מי יודעם [יותר טוב ממנו? שהרי כלל בדינין] אם רבי לא שנאה [במשנה], ר' חייא מנין לו? [שהרי קיבלנו תורה במסורת]. ואם [תאמר] משה לא ידעם, מי הוא המקובל שידעם, וממי קבלם? [בונתו לומר, שאם משה רבינו לא קיבל דבר זה, אין דרך אחרת לקבל את הספירות, אלא אם כן נאמר שקיבלו דברים אלו מן הגנים, ובוודאי אין על כך מסורת]. שהרי גם הם אומרים [במפורש], שגם משה לא הגיע לכלל כל הספירות [ובכך מתרצים כיצד משה לא העביר דבר זה במסורת], ואם משה לא הגיע לכללם, איך יגיע זולתו אליהם? ואם הם [מידות ה' לפי שיטת האומרים, אמנם] פחותים ממדות הכתובות בתורה, למה נחליף אלו באלו? ואם תאמר שהם השפעות [כלומר מקורות שפע שדרכם ה' מנהיג את עולמן], א"כ הם כוחות, כלומר

מלאכים, והמתפלל אליהם אם אומר שהם כוחות או השפעות, א"כ המתפלל והמכוין בהם שהם עצמיות [מצד עצמם] הוא כופר [בכורא יתברך], שכל המתפלל למלאך מהמלאכים [הרי] כופר הוא. והחושב שיש עצמיות בלתי עצם הבורא, שינה לעצמותו [יתברך], ו[בוודאי] כופר הוא. ואם תאמר [ותתקש] שהם תוארים, יודיענו מה נשתנו אלו מזולתו.

וקשה עוד מזו, שהם דורשים [וכותבים] כרכים, בעניני הספירות, ורומזים אליהם, וחושבים לדבר בסתרי תורה [מה שוודאי אסור על פי התורה שבעל פה ומבואר היטב בדברי חז"ל]. ודברים אלו קשים ומרים כלענה [לכל משכיל], שאם הם סתרי תורה אין לגלותם [שכן מדובר במעשה מרכבה, ואסור ללמד דבר זה ולדרוש בדבר זה כרכים וכל שכן לכתוב הדברים על ספר], ואם [יאמרו שהספירות] אינם סתרי תורה, א"כ הם סברא, וכמה רע ומר לומר על הסברא שהם סתרי תורה. וכמו שאמרו בגמרא (תלמוד בבלי שבת צ"ו:) למי שאמר שצולפחד היה מקושש, עתיד ליתן עליו את הדין. אם (הוא) התורה כסתהו ואתה מגלהו, ואם אינו אתה מוציא לעז על אותו צדיק. כך הדבר הזה, אם הם סתרי תורה, התורה הסתירתם והוא מגלה אותם, ואם אינם, הלא מוציא לעז על התורה, לומר שאלו הם סתריה [ובכך נמצא מכזה באמת את סתרי התורה].

ומ"מ עתיד ליתן את הדין [כל אלו המדברים בעניני הספירות, ואלו אשר הוציאו דבר זה ממוחם], וראוי לגעור באלו הדורשים [בזה], גם באלו המתפארים בזה. ותלמידים שלא שמשו כל צרכם, ואינם רוצים לטרוח בסוגיות ההלכות, בוחרים בקצרה בחבורים כאלה, [על מנת] להתפאר בחכמת הקבלה [להראות עצמם "מקובלים" וחשובים, וכל זה על מנת] להתגדל בפני נשים ועמי הארץ, וליטול עטרה לעצמם בדברים קלים כאלה, והם ריקים ממנה, ועל כיוצא בזה נאמר, הרוצה לכוב ירחיק את עדין, והרוצה ליתחק יתלה באילן גדול, ושומר נפשו ירחק מהם [מכל המקובלים החדשים ומכל תורת ה-"קבלה" החדשה אשר זרה ליהדות הטורה]. ע"כ.

"ניתוח וביאור דבריו של הרשב"ש"

ונחל בניתוח תשובתו של הרשב"ש ודקדוק דבריו:

חלק א': הנה בתחילת התשובה כתב הרב: "כי ראיתי רבים מעמי הארץ מתייהרים ומתכבדים בחכמת הקבלה, והם ריקים מחכמה, ולא ידעו עד מה, אני רוצה לבאר כי הם בחשכה יתהלכו". עכ"ל.

וכל המתבונן באמרי פיו, מבין מתוך קולמוסו של הרב, כי ניכר הדבר, שהיתה בעיה חמורה מאוד בעם ישראל בתקופתו, בדומה לתקופתינו אנו, והוא, שרבים מעמי הארץ אשר לא משתדלים בלימוד התנ"ך, לא משתדלים בלימוד המשנה והתלמוד אשר יש לנו עליהם מסורת איש מפי איש עד משה רבינו, אבל רבים מהם נמשכים לאמונה הזרה הזו, והיא "הקבלה" החדשה, שצצה לה משום מקום ללא מסורת אמיתית וסדורה. ומה שכינה הרשב"ש את ה-"קבלה" הזו בתור, "חכמה", כל זה כתב לפי דעתם של הלומדים דבר זה, שהם חושבים את הענינים הללו לחכמה. אבל לאמיתו של דבר לא רק שאינה חכמה,

אלא סכלות אמיתית במחשבת התורה והיהדות. ונראה שתשובתו זו של הרשב"ש, באה בעקבות הנהירה של רבים מעמי ארץ ורבים מן הנשים שהיו מתפתות לדברי "מקובלים" אשר עוסקים בענינים אלו הקשורים בין היתר לעניני המאניה, המיסטיקה, השבעות וצירופי שמות מדומיינים וכו'.

ולכן כתב מיד בהמשך דבריו, שהם ריקים מחכמה, ולא רק שהם ריקים מחכמה, אלא שלאמיתו של דבר, אין להם בכלל ידיעה כמה ריקים הם מחכמה. וכמו שסיים את הפתיחה לתשובתו, "אני רוצה לבאר כי הם בחשכה יתהלכו".

כלומר, כל מטרת תשובתו של הרשב"ש, היא תוכחה לאותם אלו המתפתים לרוץ אחרי הקבלה הזו החדשה והזרה ליהדות, ובא לבאר להם, כי הולכים הם בחשיכה גמורה ואפילה, וחיבים להתרחק ממנה מאוד.

וכבר הזהיר הנביא ואמר עליהם (ירמיהו פרק יד פסוק יד - טז): "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי שָׁקֶר הַנְּבִיאִים נְבִיאִים בְּשֵׁמִי לֹא שְׁלַחְתִּים וְלֹא צִוִּיתִים וְלֹא דִבַּרְתִּי אֲלֵיהֶם חֲזוֹן שָׁקֶר וְקָסָם וְאִלּוּל וְאִלִּיּוֹל וְתַרְמוֹת וְתַרְמִית לָבָם הִמָּה מִתְנַבְּאִים לָכֶם: ס לָכֵן כֹּה־אָמַר יְהוָה עַל־הַנְּבִיאִים הַנְּבִיאִים בְּשֵׁמִי וְאֲנִי לֹא־שְׁלַחְתִּים וְהִמָּה אִמְרִים חָרָב וְרֶעֶב לֹא יִהְיֶה בְּאֶרֶץ הַזֹּאת כְּחָרָב וּכְרֶעֶב יִתְמוּ הַנְּבִיאִים הַהֵמָּה: וְהָעָם אֲשֶׁר־הִמָּה נְבִיאִים לָהֶם יִהְיוּ מְשֻׁלָּכִים בְּחַצוֹת יְרוּשָׁלַם מִפְּנֵי הָרֶעֶב וְהַחָרָב וְאִין מְקַבְּרִי לַהֲמָה הִמָּה וְנִשְׁיָהֶם וּבְנֵיהֶם וּבְנֵיתֵיהֶם וְשִׁפְכֵתִי עֲלֵיהֶם אֶת־רַעְתָם".

וכתב הרד"ק, "והעם - אף על פי שהיו מטעים אותם נביאי השקר, [בכל זאת אין הצדקה למעשיהם, כן] היה להם לבחון [בשכל שקיבלו] בין נביאי האמת לנביאי השקר, כי נביא האמת מעמיד אותם על תורת משה, ונביאי השקר מיפים להם ע"ג [בגון לימוד והתעסקות בעניני המאניה והמיסטיקה, כישופים, השבעות והליכה אחר התורה אשר בעקבות דברים רעים אלו שנכללים בגדר עבודה זרה, העם עוזבים את לימוד התנ"ך, המשנה והתלמוד, וכך נמשכים אחר ההבל ויהבלו], שהוא בטול התורה, ואף על פי שהם צודקים בקצת דבריהם בעתידות, היה להם להחזיק זה בקסם, לא בגבואה, כיון שדבריהם לבטול תורה [אשר נמסרה למשה רבינו איש מפי איש], והיא [תורת] עכו"ם, שאפילו יעשו אותות ומופתים, אמרה תורה, "יומת כי דבר סרה", וקיום האותות והמופתים אמר הכתוב הטעם, "כי מנסה ה' אלהיכם אתכם". ומה שאמר, "נשיהם", כי היו נשמעות לדברי שקר יותר מן האנשים. ע"כ.

חלק ב':

(ב) עוד כתב הרשב"ש: " תחלה, ש[מילת]-"קבלה" [כוננתו שמילה זו מתפרשת בעיני העם, לענינים הקשורים לסודות, שהם הדברים הנסתרים מרוב בני אדם], אינה אלא כשמה [כלומר שמקבלים הדברים המועברים] מהפה לאוזן [בלבד], והדבר ידוע ש[ענינים אלו] אין מוסרין אותה, אלא לחכם [גדול] ומכין מדעתו. ואילו היתה זו שכתובה בספרים [בגון בספר שיעור קומה המזוויף שיחסוהו כמרמה לרבי ישמעאל - וכן ספר הזוהר שיחס אותו משה די ליאון לרשב"י כמזיד, על מנת שיקבלוהו בני אדם ויקנו ממנו את הספר בדמים מרובים] היא

ה- "קבלה" [=חסד] האמיתית, איך יטעו המקובלים לכתוב אותה בספרים להטעות בה בני אדם? [הרי הדבר אסור, והוא איסור מן המשנה המפורשת בחגיגה, שאין דורשין במעשה מרכבה, וכל שכן שאין כותבים אותה על הספר]. ע"כ דבריו.

והנה במילים אלו, הרשב"ש מקשה על עצם המילה אשר נתנו לדבריהם החדשים והזרים ליהדות, וקראו לכל ספריהם בשם כללי הנקרא, "קבלה". ומלבד שמי שיש לו שכל, מבין מיד בדעתו, כי משהו כאן אינו כשורה בבחירת מילה זו. שהרי "קבלה" היא אחת! והיא הקבלה למשה מסיני, אשר עברה איש מפי איש מזמן משה רבינו עד רבינו אבי.

וכיצד יבוא אדם ויקרא לדבר חדש אשר העולה מליבו, שאין לו עליו מסורת, ויקראהו בשם, "קבלה"? האם זו לא הוראה על הרצון העז שיחליפו כל ישראל את תורת משה הטהורה, בתורתם החדשה והזרה? ולא רק שקראו לתורתם, "קבלה", אלא הרהיבו עוז וקראו לתורתם החדשה, "חכמת האמת", "חכמת הפנימיות", וציירו את המשנה ובעלי התלמוד כחכמה חיצונית וטיפילה לתורתם, וכאילו אין האמת נמצאת רק אצל בעלי המשנה והתלמוד, אלא האמת היחידה נמצאת רק אצלם בתורתם החדשה הזרה, וכן עשו לחזק דבריהם בספריהם החדשים, והפחידו והזהירו כדרכם, שמי שלא לומד את תורתם, אינו טוב לפני האלהים, ואף יענש על כך.

הלא תראה מה שכתב בספר "איפה שלימה" (אוצרות חיים עמוד 5 בהקדמת המחבר): " ... לרמוז שע"י לימוד זה של חכמת האמת מתבררים ... שכל הגלויות הם כדי לברר החז"ג והלבוש שלהם וכו' [כלומר, הגלויות הם לא כעבור העונות של עם ישראל, אלא הכל בא בשביל בירורים, ניצויות, ענינים נשגבים. וזו כפירה ביסוד הבחירה, וכפירה חמורה במחשבת התורה] ואחר שיתבררו [אתם הניצויות] אז ... כלומר, כעת ה' יתברך אינו אחד, אלא הוא חסר, ואז] יהיה ה' אחד וכו' [כלומר, ה' יתברך כעת אינו שלם, והוא כל כך חלש ונחות לפי שיטתם, עד כדי כך שהוא צריך שבני אדם השפלים כזה העולם יכירו במעשיהם, בשביל להשלימו ולהיות אחד! וזה ניאין, חירוף, גידוף, וכפירה ביסודות דת תורתנו כפי שנבאר בהמשך] ... ועל ידי לימוד חכמת האמת הם מתבררים יותר ומתקרבת הגאולה [כלומר, יש כאן הסתה פרועה וחירוף כנגד התורה שבעל הפה היא המשנה ובעלי התלמוד, שכן רק בלימוד חכמת "האמת" והיא הקבלה החדשה הזרה ליהדות, רק אז תבוא הגאולה] ... ע"פ ושבתם וראיתם וכו' לאשר לא עבדו. כי מי שעוסק דווקא בנגלה ולא בזוהר, נקרא, "לא עבדו", וגם אינו נקרא תלמיד חכם, רק בשם תלמיד, כי שם חכם אינו רק על חכמת הפנימיות ... וכיון שידעת כמה גדולה מעלת לימוד חכמת האמת ... ומי שיכול לקנות לו רב שלימדו "קבלה" ... ומתרושל, גורם אורך הגלות". ע"כ מקצת דבריו.

ונשים לב היטב לדבריו ולחירוף בה' אלהי ישראל:

א) יש חכמת האמת, בה"א הידיעה. כלומר, ה- "קבלה החדשה", היא היא חכמת האמת לפי שיטת המקובלים החדשים. אמנם מסורת של חז"ל, המשנה והתלמוד, זו חכמה חיצונית לתורתם החדשה. והנה כאשר אדם מאמין לדברים אלו הלילה וחם, או חושש להם, כל חייו הוא רואה את המשנה והתלמוד כדברי שולי ולא ראשי, ולא רק זה, אלא כל חייו הוא

משתוקק ורוצה ללמוד את תורתם החדשה, וכאשר יבלע לדבריהם, כבר לא יעסוק במסורת משה האמיתית, אלא בתורתם החדשה. ולעולם יחשוב בדעתו, כי כל זמן שעוסק בתלמוד ובמשנה אינו עוסק בענינים שהם ברומו של עולם, כלומר, עצם המילים, "חכמת האמת" על ה-"קבלה" החדשה הזרה ליהדות, יש בכל הדברים הללו, בכדי החטאת הרבים שלא היתה מאז בריאת העולם, והסתה פרועה כנגד תורת משה. שכן הסיתו את כל ישראל לתת דופי במשנה ובתלמוד, ולהחשיב את הענינים אשר להם, שהם בכלל זרים ליהדות, כעיקר.

(ב) לפי שיטת המקובלים, כל הגלויות הם רק בשביל בירורים בלבד, כלומר הגלויות ושאר המכות שמקבלים עם ישראל, לא באו מכות אלו על מנת לעורר את עם ישראל, ולגרום להם להתבונן במעשיהם הרעים אשר עושים, אלא הכל ענינים של בירורים ותיקונים. ותיקונים של מה? ובירורים של מה? שהבורא יתברך יתעלה שמו, יהיה סוף סוף "אחד" לאחר אותם הבירורים. כלומר, לפי דבריהם, כעת ה' יתברך, אינו שלם, והוא כל כך חלש ונחות לפי שיטתם, עד כדי כך שהוא צריך שבני אדם השפלים בזה העולם יבררו כמעשיהם ענינים, בשביל להשלימו ולהיות אחד!

ובאמת כאשר נתבונן בדבריהם, עלינו להודיע, על דברים קשים אלו, וחייבים אנו לומר, ללא מורך וללא פחד, שזה ניאוץ, חירוף, גידוף, וכפירה ביסודות דת תורתנו. שהרי ה' אחד ושמו אחד, ואינו חסר חלילה וחס. ובדברים אלו שאמרנו, ניאצו וחירפו כלפיו יתעלה שמו, בשלושה חירופים קשים, ומהם: "הבורא חסר" - "הבורא זקוק לבני אדם השפלים" - "הבורא מתפעל מבני אדם".

וכבר כתב רבינו הטהור הרמב"ם (הקדמה לפרק חלק סנהדרין י"א): "היסוד הראשון - מציאות הבורא ישתבח. והוא, ש[נדע בדעתנו ונחתום בליבנו, כי] יש שם מצוי בשלמות אופני המציאות, והוא עלת מציאות כל הנמצאים, ובו קיום מציאותם, וממנו נמשך להם הקיום. ואילו [חלילה] נתאר סילוק מציאותו, [נדע בהחלט] כי אז בטלה מציאות כל נמצא, ולא ישארו קיימים במציאות. [אמנם], אלו נתאר סילוק כל הנמצאים זולתו, כי אז [ודאי] לא תבטל מציאותו יתעלה, ולא תחסר.

כי הוא יתעלה בלתי זקוק במציאותו לזולתו [לאף אחד], וכל מה שזולתו מן השכלים, כלומר המלאכים וגרמי הגלגלים ומה שלמטה מהן, הכל זקוק במציאותו אליו. וזה יסוד הראשון, הוא אשר מורה עליו דיבור [שאמר] [שמות פרק ב פסוק ב פרשת יתרו]: "אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּיַת עֲבָדִים לֹא יְהוָה לְךָ אֱלֹהִים אַחֲרָיִם עַל־פְּנֵי". ע"ב.

והנלמד מיסוד זה, שלעולם ועד אין הבורא זקוק לנו ולא למעשינו, וכן בענין המלאכים, אין הוא זקוק להם כלל על מנת שיעשה רצונו וחפצו בעולם שברא, אלא הם שליחיו עושי רצונו. וכל החולק על זה, הרי הוא מין ואפיקורוס, כמו שסיכם רבינו הטהור הרמב"ם את יסודותיו.

ג) עוד לפי שיטת המקובלים יוצא, שרק על ידי לימוד "חכמת האמת" הענינים מתבררים ומתקרבת הנאולה. כלומר לפי שיטת המקובלים, לא די שה' יתברך אינו שלם, לא די שה' יתברך זקוק לבני אדם, לא די שכפרו ביסודות הדת, אלא, לא ניתן בשום מצב להשלים את הענינים החדשים שלהם, על ידי לימוד תורת האמת המשנה והתלמוד, ומדוע? כי לימוד התנ"ך המשנה והתלמוד, הם חכמה חיצונית לפי שיטתם, וה' יתברך לפי שיטתם לא מתרצה בה כל כך, ושם הניצוצות לא חוזרים לבורא יתברך כמו שצריך לפי שיטתם. וכמוכן, שוב אנו מוצאים הסתה פרועה ועצומה כנגד תורת משה רבינו והמסורת של חז"ל.

ד) עוד לפי שיטת המקובלים יוצא, שמה שנאמר (מלאכי פרק ג פסוק יח - כב): "וְשַׁבְתֶּם וְרֵאִיתֶם בֵּין צְדִיק לְרָשָׁע בֵּין עֶבֶד אֱלֹהִים לְאִשָּׁר לֹא עֲבָדוּ". מי הוא "נקרא אשר לא עבדו"? מי שעוסק בתנ"ך, במשנה, ובתלמוד. והמחבר "איפה שלימה", ככוונת תחילה לא כתב את הפסוק המלא, אלא הבליע דבריו וכתב כך בזה"ל: "ושבתם וראיתם וכו' לאשר לא עבדו". ומפני מה ראה להעתיק כך את הפסוק דווקא? אלא מכיון שכתוב בפסוק, "בין צדיק לרשע", לא רצה המחבר לומר בפירוש "רשעים" על מי שעוסק בתלמוד ובמשנה. וכל זה עשה, על מנת להסתיר את כפירתו בחז"ל ובתורה שבעל פה - המשנה, ופעל כן, על מנת להטעות את העם, שיאמינו לדבריו הנראים כתורניים למי שלא מתבונן היטב בהם, אך המתבונן היטב מיד יראה את כפירתו. והכוונה שמי שמתבונן, יראה מיד שבפסוק הנ"ל כתוב מפורש, שמי זה נקרא, "לא עבדו"? זה הרשע! וכי יעלה על הדעת שמי שעסק כל ימיו במשנה ובתלמוד יקרא רשע!?!

ולפי שיטת המקובלים יוצא בפשטות, שמי שעוסק בתלמוד ובמשנה, נקרא, "לא עבדו", וממילא הוא רשע גמור. ובעת עלינו לשאול כאן את הקוראים הנעימים, האם אינכם מזדעזעים מהדברים הכתובים כאן? האם דברים אלו אינם צריכים קריעה? האם זה אינו חירוף כלפי אבינו שבשמים? האם זה אינו חירוף כנגד תורת משה ומסורת חז"ל? לא נמאס לכם לתרץ תירוצים על מנת להצדיק את השקר! אינכם מתבוננים בחירוף ובניאוף הנאמר כאן? לא אכפת לכם מן הבורא יתברך ויתעלה שמו?

שהרי כתבו במפורש: "כי מי שעוסק דווקא בנגלה ולא בזהה, נקרא, "לא עבדו", וגם אינו נקרא תלמיד חכם, רק בשם תלמיד, כי שם חכם אינו רק על חכמת הפנימיות ... וכיון שידעת כמה גדולה מעלת לימוד חכמת האמת ... ומי שיכול לקנות לו רב שלימדו "קבלה" ... ומתיר, גורם אורך הגלות".

כלומר הם מודים ואומרים בפה מלא ללא מורך וללא פחד מן הבורא, מי שעוסק במשנה ובתלמוד בלבד, הוא רשע ארוה, ולא רק שהוא רשע ארוה, אלא הוא גורם לאורך הגלות. ובפרט שלעולם אינו יכול להקרא תלמיד חכם, אלא רק בשם תלמיד מן השורה, כי אין חכמה לפי שיטתם אלא רק חכמת הזיווגים, הנקראת "קבלה". ולפי שיטתם המקובלים החדשים, זה מה שיקרה למי שלומד רק תלמוד ומשנה (מלאכי פרק ג פסוק יח - כב): "וְשַׁבְתֶּם וְרֵאִיתֶם בֵּין צְדִיק לְרָשָׁע בֵּין עֶבֶד אֱלֹהִים לְאִשָּׁר לֹא עֲבָדוּ: ס פִּי־הַנֶּה הַיּוֹם פֶּאֶר בְּעַר כְּתוּר וְהִי

כל־זדים וכל־עשה רשעה קש ולהט אתם היום הכא אמר יהוה צבאות אשר לא־יעזב להם שרש וענף: וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה ויצאתם ופשתם כעגלי מרבק: ועסותם רשעים כִּי־יהיו אפר תחת כפות רגליכם כיום אשר אני עשה אמר יהוה צבאות: פ זכרו תורת משה עבדי אשר צויתי אותו בחרב על־כל־ישר אל הקים ומשפטים. כלומר, מי שלומד תלמוד ומשנה ועמל בה, נקרא רשע, גופו ישרף בתחיית המתים, ונקראים, "זדים", "עושי רשעה", הם יהיו אפר תחת כפות המקובלים החדשים. אולם מה יעשו עם זעקת הנביא שצועק ואומר, "זכרו תורת משה עבדי אשר צויתי אותו בחורב על כל ישראל", מי שישרף ויהיה אפר, מי שנקרא רשע, זה אותם אלו שעזבו את תורת ה'. כל שכן מי שחירף וניאץ כנגד תורת ה'. ומה היא תורת ה' האמיתית? תורת משה שניתנה בסניני! והיא התורה שבכתב, והתורה שבעל פה שעברה במסורת מסודרת איש מפי איש! והמבין יבין.

ולכן הרשב"ש מבאר, שמה שקראו לתורתם החדשה, "קבלה", עשו זאת, על מנת לצייר בעיני הקוראים והשומעים, כי מדובר כאן בדברים וסודות אשר יש להם "מסורת" נסתרת. ועל זה מקשה הרשב"ש וכותב, שהרי הם טוענים שהמילה "קבלה" הם סודות התורה שקיבלו מאחד לשני, ולאמיתו של דבר, המילה "קבלה", אינה אלא כשמה, כלומר דברים אשר מועברים אחד לשני, כמו תורה שבעל פה שעברה מאחד לשני, כמו שמבואר במסכת אבות (א א). ולכן דווקא מצד טענתם עולה קושי גדול עליהם, מכיון שהם טוענים שהתורה הזרה אשר להם, היא הסוד האמיתי, והם הם עניני המרכבה והמדע האלהי! וכמו שביארנו עד עתה, אסור להעביר עניני מעשה בראשית אחד לשני! אם כן בוודאי דבריהם הם לא סודות אמיתיים, מכיון שסודות אמיתיים אינם מועברים מאחד לשני, וכל שכן שלא נכתבים על ספר!

ולמדים אנו לאורך כל הדרך, שאסור להעביר אותה מאחד לשני, אלא רק לחכם גדול המבין מדעתו, וגם בזה למדים אנו, שמדובר כאשר רומז לו הדברים ופותח לו מעט מעט, מה שנקרא, "ראשי פרקים".

ולכן הדבר פשוט, שאם היתה הקבלה החדשה הזרה ליהדות, הסודות האמיתיים ומעשה המרכבה, כיצד טעו לכתוב אותה בספרים ולהטעות בה בני אדם? שהרי אסור לכתוב את הדברים על הספר! וכל הכותב הדברים על הספר, הרי הוא מטעה את בני אדם ומביא אותם לידי התוהו! אלא ודאי כי כל עניני ה-"קבלה" החדשה, לא מדובר שם לא בסודות, ולא בדברים עליונים, אלא בדברים זרים מאוד ליהדות הטהורה. וכמו שכתבנו במאמר הנוגע לעניני הקמיעות, והבאנו את רב שרירא ורב האי גאון, שלא רק שהיו נגד הקמיעות ודברי ההבל הזרים ליהדות, אלא היו נגד כל דבר שהוא נגד את מסורת חז"ל. ומי זה ואיזה הוא אשר ידבר סרה או ירמוז כלפיהם נחיתות באחד מן הדברים?

חלק ג':

ג) עוד כותב הרשב"ש: "ואם תאמר, שבאותן דברים יש כפלים לתושיה, לא ימלט משני

פנים: או שאותם דברים לא יודעו אלא מפי מקבל מפה לאוזן, א"כ חזר הדין להיות הדבר מפה לאוזן [שאסור לדרוש בו ברכים או לכותבו על הספר]. ואם הדבר ההוא השאירוהו לחכמים להתבונן, חזר הדבר להיות סברא, ולא קבלה [סוד אמית]. ע"כ.

והנה מנמק את דבריו הרשב"ש, על אלו שיקומו ויטענו על דבריהם הזרים, שאמנם, אע"פ שלא הותר לכתוב ולבאר עניני הסודות שהם מעשה בראשית, ועניני מעשה המרכבה שהם המדע האלהי, אולם באותם דברים שכתבו, יטענו הם, כי יש – "כפלים לתושיה", ושני מילים אלו לקוחות מספר איוב, ושם נאמר (איוב פרק יא פסוק ה - ו): "וְאֹלֶם מִי־יִתֵּן אֱלֹהֵי דָבָר וַיִּפְתַּח שִׁפְתָיו עִמָּךְ: וַיִּגְדֵּלֶךָ תַּעֲלָמוֹת חֲכָמָה כִּי־כִפְלַיִם לַתּוֹשִׁיָה וְדַע כִּי־יִשָּׂה לְךָ אֱלֹהֵי מַעֲוָךְ". כלומר, צופר הנעמתי כאשר דיבר לאיוב, אמר לו והודיע לו, כי יש דברים שנעלמים ממנו ואינו יודע אותם, או שכח מהם, ואם יזכירו לו אותם, בוודאי שידע שכל מה שעובר עליו הכל נעשה בדיו וצדק.

ועל זה אמר הרשב"ש, הגם כי יאמרו המקובלים החדשים, כי הדברים אשר נכתבו על הספר, אלו דברים נסתרים ויודעי הנסתר בלבד, בכל זאת חזר הדין להיות מן הפה לאוזן, ואסור לדרוש אותם ברכים, וכל שכן שאסור לכותבם על הספר, כי יכול האדם להגיע לידי כפירה ובלבול, ובעצם בוודאי יוליד כפירה שאין בדוגמתה, ואע"פ שיטענו הם, שאותם הדברים נכתבו על מנת שמעטים מאוד יבינו אותם, ממילא הקלקול קרוב מאוד והכשילו את הרבים, ודרשו דבר שאסור לדרוש בו ברכים, ועברו על איסור משנה מפורשת. ואם יתרוצו ויאמרו כי הדברים הללו אינם מעשה מרכבה, חזרו דבריהם להיות סברא, ואין דבריהם קבלה אמיתית ולא שום סוד, וממילא אין להתייחס לדבריהם ולא לקחת אותם לשום משקל!

חלק ד':

ד) עוד כותב הרשב"ש בעניני הספירות, שבעצם לטענתו, אין הם שונות מעניני ותועבות הנצרות, וכתב בזה"ל: "ועוד, שהם [בעלי הקבלה החדשה] לא ידעו [להסביר] אלו עשר ספירות מה הם, אם הם: או תוארים. או שמות. או השפעות שופעות מאתו יתברך. ואין כפי השכל חלוקה רביעית. ואם תאמר שהם שמות, א"כ אין הם עצמיות, ואם הם עצמיות הם תוספת [על השמות], א"כ [מה ההבדל בין הסוברים עשרה ספירות לבין הנוצרים הסוברים שלוש? שהרי] אם הנוצרים טוענים השלישיות, אלו טוענים העשיריות". עכ"ל.

והנה הרשב"ש בעצם מפריך את דבריהם של בעלי הספירות החדשות והזרות ליהדות, ומוצא פגם גדול מאוד בהבליהם. וראשית כל ניכר, כי הפגם הגדול ביותר של אותם ממצאי ובודי הספירות, שאין הם יודעים להסביר בדיעה שווה, מה הם בכלל העשר ספירות הללו שאמרו ושייכו לעצמותו של הבורא יתברך, ולמה הם נועדו בכלל לפי שיטתם. וכמובן מציין הרשב"ש ומעלה, שההמצאה הזו של ענין הספירות, אינה שונה כלל מהשילוש של הנוצרים יש"ו. אלא שסוכרי הספירות החדשות, אינם יודעים להסביר היטב את ענינם. כי

יש מהם אומרים, שהספירות הם, "תוארים", ויש אומרים שהם, "שמות". ויש אומרים שהם, "השפעות" שברא ה' יתברך בעולמו, כלומר שדרכם בא השפע לעולם.

טענה ראשונה מה הם ה-"ספירות":

על הענין הראשון עונה הרשב"ש ומנמק, ש-לאילו הסוברים ומתריצים, שהספירות "הנשגבות" הקשורות בכורא יתברך, הם כסך הכל "שמות" (כתר, חכמה וכו'). כלומר, יש חלק מבעלי הספירות שמתריצים ואומרים, כי הספירות אינן "תוארים" הבאים לתאר דבר כלפיו יתעלה וכיצד הוא בעצמותו ודרך הנהגתו, וגם אינן מקור לשפע מסויים. אלא הם עשרה שמות בלבד השייכות אליו יתברך.

ועל טענה זו כותב הרשב"ש ואומר, אם כן לפי שיטתם, הספירות אינן עצמיות הכורא [בניקוד שרוק ולא בחולם. והכוונה לעצמותו של ה' יתברך, כלומר אינן שייכים לעצמותו יתברך ולמהותו], מכיון שהם טוענים שהם רק "שמות" בלבד! על טענה זו עונה הרשב"ש ואומר, בוודאי שענין הספירות זו המצאה קלושה, כי לא יתכן שיתייחסו שמות אחרים אליו יתברך, שכן היו צריכים להודיע לנו דבר זה בקבלה למשה מסיני! וממילא הם כלום ושום דבר!

אמנם, אם יתקשו בעלי הספירות החדשות הללו לומר, שהם "שמות" הנוגעים לעצמותו, וכאים לתאר את פעולותיו, בוודאי שנאמר אנו, כי הם תוספת על שמותיו יתברך! ונמצא חירוף וגיורף עצום באלו הדברים! על כך שהם הוסיפו שמות, שלא נאמרו על ה' יתברך בתנ"ך, ויתרה מזאת באו להחליף הקיימות. שכן על פי דבריהם אלו, אם הנוצרים טוענים השלישיות בעצמותו, אז אלו המקובלים טוענים העשיריות, ומה השתנו אלו המקובלים מן הנוצרים? ובוודאי שאין שוני ביניהם! ונסביר את דברי הרשב"ש מדוע לפי שיטתו, אם יטענו המקובלים שהספירות שקשורים לעצמותו יתברך לפי שיטתם, הם רק שמות, הדבר ודאי גובל בכפירה גדולה בדיוק כמו של הנוצרים, ואף יותר חמור מכך. ונמצא כי אין הבדל בין המקובלים מאמיני הספירות, לנוצרים מאמיני השילוש הטמא.

נצרות ויסודותם:

בתורת הנצרות שר"י, ישנו יסוד ברור וקו מנחה את דתם, קיים אל אחד! כלומר, הנוצרים ומקימי דת הנצרות שר"י, מודים שהאל יתברך הוא אחד ולא שנים או יותר. אלא שהיסוד שעליהם מתבססת הנצרות, היא אשר מתייחסת לעצמותו ומהותו של האל, ולפיה, אף שהאל יתברך הינו אחד, בכל זאת הוא מצומצם\מחלק\מחולק, לשלוש פנים [=שלוש פרצופים] במהותו, וגם אותם שלושת הפנים [=שלושת הפרצופים] זהות במהותן. אלא שההבדל ביניהם, הוא, שאע"פ שאותם הפרצופים\פנים הם זהות במהותן, הנה אומרים הם שכל אחד מאותם הפנים\פרצופים, יש לה אישיות נבדלת ועומדת בפני עצמה. [נכזה לא שונים הדברים ממה שהובא כלל בספר שנקרא "זוהר", והדמיון בין הפרצופים המובאים בזהר, לפנים הנוכרים בנצרות, דומים הם מאוד. וחוששני שמחבר הזוהר משה די ליאון וחבריו החזירו הרבה מן הזיות הנצרות לעם ישראל במסווה של תורה].

ואלו הם השלושה פנים\פרצופים:

(א) אבא – שהוא נקרא "האב".

(ב) הבן – שהוא נקרא "האל הבן". והנה כאן לפי שיטתם, יש"ו נכנס לענין, ולפי שיטתם שר", אחת מפני ה' געשו גשמיים, ונתעברו ביש"ו ימחה שמו מן העולם.

(ג) רוח הקודש.

קו יסוד זה שהנחו מקימי הנצרות שר", הוא עקרון אמונה עליון כמעט בכל הכנסיות מאז המאה הרביעית, כשהחולקים על כך סומנו כ-מינים. למרות שיש מי שחולק על כך אצלם, רובם מסכימים לכך. ולמרבה הפלא כתוב בספר הנצרות שר": "... אין אֵלִיל בְּעוֹלָם וְאֵין אֱלֹהִים בְּלִתי אֶחָד". כלומר, הנוצרים "מודים" שהאל אחד, וגם אומרים, "אין אלהים בלתי אחד". אלא שבכל זאת מחלקים אותו בעצמותו. וכמובן כל זה כתבו על מנת להטעות את האנשים הנוהים אחריהם, שיאמרו, הנה הנוצרים מודים באל אחד, ויאמרו כל המאמינים בכוביהם, "שכל מה שמחלקים את הבורא זה רק במשל, או רק על מנת לשבר את האוון" וכו' וכו'. אלא שבתוך תוכם, כופרים ומינים גמורים הם, וחולקים על יחוד ה' ועל אחדותו, יתעלה שמו מן הטפשות הזו.

ולכן על היסוד הזה של הנצרות, שהודו שהבורא הוא אחד, ועם כל זה חילקוהו לשלוש, ולא רק שחילקוהו לשלוש, אלא קראו לעצמותו יתברך בשמות, וחילקו את מהותו לשלושה, והפכו אותו בעצם מחולק לשלושה ונתנו בו החלוקה בצד מה, ואמרו והוסיפו שיש לו פנים\פרצוף במהותו, ולמרות שמודים שהוא אחד בכלליותו, כל זה לא יעזור להם להנצל או להתנצל משחיתותם. שכן אסור לחלק את הבורא בשום אופן של חלוקה ולו המעטה ביותר, וכל שכן לכנות את אותה החלוקה בשמות או לתת לו אופי של פרצופים\פנים.

וכבר כתבנו והוכחנו במאמרים של עניני מעשה מרכבה, שאין אדם בעולם אשר יכול להשיג את עצמותו יתברך ואפילו כמעט מן המעט, וכמו שכבר הוכחנו, שאפילו משה רבינו שהשיג בשלימות את הדרכים שבהם ה' מנהיג את העולם, וידע את מהלכי המלאכים וכו', גם הוא לא השיג את עצמותו יתברך ומי הוא באמת, כי לא ניתן להשיג דבר זה לאף אדם חי. ועל אותו הענין הזה כתב ומוזהיר הרשב"ש ללא מורא וללא פחד, שאין המקובלים החדשים כולם כולל כולם, שונים ממקימי דת הנצרות שר", שהם הנוצרים מודים שהבורא הוא אחד ואין שני לו! אמנם מחולק במהותו ועצמותו לשלושה שמות.

וכן המקובלים אומרים כן, ומודים בפיהם שהוא אחד, ואף מביאים בתוך דבריהם את מה שכתב רבינו הטהור הרמב"ם בהלכות יסודי התורה, ומוזהירים בספריהם שנדע בדעתנו שהבורא הוא אחד ולא נחרוג מכך וכו' וכו', אבל בכל זאת למסקנה אומרים הם שהבורא מחולק לעשרה שמות\תוארים\השפעות – שהם קשורות קשר ישיר לעצמותו של הבורא.

ומחבר ספר הזוהר שיצא לפני כ - 750 שנה בערך, הוליד את עם ישראל שולל להאמין לא רק בספירות הזרות, אלא עשה את הבורא ברוך הוא, לפרצופים כדוגמת הנוצרים שר"י, ובמילים אלו נלמד, שאין הם שונים מדת הנצרות שר"י:

והנה אני אומר ללא פחד, שאם הם המקובלים לאורך הדורות, חשבו, שכאשר יאמרו בפייהם ויכתבו בקולמוסם שהבורא הוא אחד, ובכל זאת יחלקוהו לעשרה בעצמותו ויסכימו לכך, יחשבו שבזה ינצלו מן המבוכה הגדולה שבאה להם? הנה לפי עניות דעתי, בזה שגו יותר, ואף כפרו יותר מן הנוצרים! והכעיסו לפני המקום יותר מן הנוצרים! ולפי דעתי בעלי הספירות הללו חמורים פי כמה מן מחזיקי הנצרות שר"י.

ומדוע? ב' סיבות בדבר:

(א) מכיון שהנצרות כבר נתפסה כדת כפרנית, ונתפרסם גותה ברבים, ומינות גמורה בעיני כמעט כל היהודים, ואין הטועים אחריה אלא מעט.

אולם לצערינו הרב, כל הענין זה של ה-"ספירות" החדשות והזרות ליהדות, וכן כל ענין הפרצופים הנזכרים בספר זוהר, כל זה נתפס בעם ישראל כדבר רוחני וקדוש ביותר, כאילו זה חלק מן עשרת הדברות חלילה וחס. וזה הוא ממש עיוורון חושים, מכיון שהנוצרים עשו הבורא שלוש, ובעלי הספירות עשו את הבורא יתעלה שמו עשרה, אלא שזה עשו במסווה של תורת אמת, מפני ששייכו ספר זה לתנא הגדול רשב"י.

ולא רק שזה במסווה של תורת אמת, אלא בתוך דבריהם של בעלי הספירות והפרצופים, מביאים הלכות מתוך דברי רבינו הטהור הרמב"ם, שה' הוא אחד, ואף מזוהרים ואומרים שאין עוד אל אחד מלבדו וכו'. ובדיוק כמו שעשו הנוצרים. וכמובן שכל זה לא יעזור להם ולא יציל אותם מן המבוכה הגדולה שהכניסו הם את עמינו הטהור!

ומה יעזור לאדם שיודה בחדר חקירות לומר שלא רצה, בזמן שכל הראיות, ההסטרות, ההקלטות, תביעות האצבע וכו', מעידים ומגידים שהוא הרוצח! היעלה ביד השופט לשחררו מן המשפט בעבור זה שאמר, "אני לא רצחתי"? בוודאי שלא!

(ב) הנוצרים אמנם חילקו את הבורא יתברך לשלושה, אלא שהם לא אמרו על הבורא דברים נתעבים וקשים הנוגעים לעצמותו. אבל בספר הזוהר שכתבו משה די ליאון וחבריו, שם דיברו על הבורא בעיני זיווגים הנוגעים לעצמותו יתברך, וקראו לו, "זעיר" וכו'. והרסו הם בדברים אלו יותר מכולם. ואף אם יאמר האומר שמדובר במשל ומליצה, ממתי הותר לדבר על עיני משגל ותשמיש ברבים? ועוד על הבורא יתברך? בוודאי כי נאון וחירוף אלו הדברים.

וכתב רבינו הטהור הרמב"ם בספרו הגדול "מורה הנבוכים" (חלק א פרק ג): "דע אתה המעין במאמרי זה, כי ההאמנה [האמיתית והטהורה] אינה הענין הנאמר בפה, אבל [אלא האמנה האמיתית

היא] הענין המצוייר בנפש [הארם], כשיאמינו בו שהוא כן, כמו שיצוייר [בליבם וכמוחם]. ואם יספיק לך מן הדעות האמתיות או הנחשבות אמתתם אצלך כשתספרם במאמר מבלתי שתציירם, ותאמין בהם, כל שכן שתבקש מהם האמת, הוא קל מאוד, כמו שתמצא רבים מן הפתאים ישמרו אמונות [זרות] לא יציירו להם ענין [בנפשם ולא יתבוננו בהם] בשום פנים [אם הם נבונים או לא]. אבל אם מלאך לך לעלות לזאת המדרגה העליונה [היא] מדרגת העיון [בשכלך, וחקור הדבר היטב במוחקך], ושייתאמת לך [על ידי זה בבירור] שהשם אחד האחדות האמתית, עד שלא תמצא לו הרכבה כלל, ואין לחשוב בו שום חלוק בשום פנים, דע [לך, שכמו שהוא יתברך אינו מתחלק, כך תדע ברעתך] שאין לו יתעלה תואר עצמי בשום פנים ולא בשום ענין. [וכל תואר אשר תמצא שיתואר בו בספרי התנ"ך - הכל הוא בגדר "דברה תורה כלשון בני אדם"]. וכמו שנמנע היותו גשם [=גשמי, כלומר שאין לו יד ולא רגל ולא גוף ולא דמות הגוף], כן [=כך בוודאי] נמנע היותו בעל תואר עצמי.

אמנם מי שהאמין שהוא [יתברך] אחד [במהותו, אמנם חשב כדעתו שאע"פ שהוא אחד במהותו, אינו נשלל שהוא] בעל תוארים רבים, [הנה בוודאי כי זה] כבר [קלקל, ואמר [בכך], שהוא [יתברך] אחד במלתו [אמנם] האמינו רבים במחשבתו [כלפי עצמות הבורא]. ו[דבר] זה [הוא] כמאמר הנוצרים, [שאמרו וכתבו ש]הוא [יתברך] אחד אבל הוא שלושה, והשלושה [הם] אחד. כן מאמר האומר הוא אחד, אבל [בכל זאת] הוא בעל תוארים רבים, והוא ותואריו אחד עם הסתלק הגשמות והאמנת הפשיטות הגמורה. [כמו בעלי הספירות החדשות והזרות]. ע"כ.

והרי לך קורא נעים, שאין התנצלות ואין הכדל למי שאומר בפיו שהוא יתברך אחד, ולפי דעתו במהות האחד הבורא מתחלק לשלושה כדעת הנוצרים, או לעשרה כדעת המקובלים החדשים.

2) טענה שניה מה הם ה- "ספירות":

והנה טענה שניה בפיהם של בעלי הספירות החדשות והזרות ליהדות, היא, שכל עניני הספירות הם רק בגדר "תוארים", כלומר שהם תוארים הבאים לתאר את הנהגת ה' יתברך בעולמו, וכשנאמר על הבורא יתברך, "רחום", זה נקרא שם שמתאר לנו בני אדם כיצד ה' יתברך מתנהג עם בני אדם, ולא שיש רחמים אצלו יתברך כמו שבני אדם מרחמים, אלא הוא שם שמתאר את מידותיו יתברך במה שבני אדם יכולים לשמוע ולהבין.

ועל זה משיב הרשב"ש ואומר, "ואם תאמר [שהספירות הם] "תוארים", מה נשתנו תוארים אלו משאר התוארים? והרי הקדוש ב"ה הודיע למשה י"ג מדות שבהם ה' יתברך מתנהג עם בני אדם בעולמו! ולמה מיעטו הם [המקובלים החדשים] ג' מהם לפי שיטתם?". עכת"ל.

ואם גם על טענה זו ישיבו המקובלים החדשים ויאמרו, שלא מיעטו הם ג' מידות מ-יג' מידות האמורות בתורה, כי מה שכתוב בתורה זה באופן אחד, ועשרה ספירות זה על אופן אחר, ואינן מתנגשות אחת עם השניה.

על זה עונה הרשב"ש ואומר, "ואם יאמרו שהספירות הם אמנם תואריו יתברך, אלא שאינם אלו הכתובים בתורה, בכל זאת – לא ימלט שאלו הספירות הם בסגנון אחד עם המדות האלו, או יותר חשובים מהם או פחותים מהם. ואם הם בסגנון אחד כמו ה-יג' מידות הכתובים בתורה, יש לשאול, מה נשתנו אלו מאלו? ומדוע צריך להוסיף על הראשונים?"

ואם יתרצו ויאמרו, שהם יותר טובים מאלו ה-יג' מידות הכתובים בתורה, למה העלימם ה' יתברך ממשה רבינו עליו השלום? ואם תאמר כי נעלמו ממשה רבינו, איך יתכן לסבור כן? ומי יודעם יותר טוב ממנו? שהרי כלל בידינו אם רבי לא שנאה במשנה, ר' חייא מנין לו? שהרי קיבלנו תורה במסורת!.

ואם תאמר משה לא ידעם, מי הוא זהו ואיזה הוא המקובל שידעם? וממי קבלם בכלל? כלומר אם משה רבינו לא קיבל דבר זה, אין דרך אחרת לקבל את הספירות, אלא אם כן נאמר שקיבלו דברים אלו מן הגוים, ובוודאי אין על כך מסורת ודברי הבל הם בעולם. שהרי גם הם אומרים במפורש, שמשה רבינו לא הגיע לכלל כל הספירות, ובכך מתרצים כיצד משה לא העביר דבר זה במסורה וכיצד לא ידעו על כך חז"ל. ועל זה יש לענות, אם משה לא הגיע לכללם, איך יגיע זולתו אליהם? ואם הם מידות ה' לפי שיטת האומרים, אמנם פחותים ממדות הכתובות בתורה, למה נחליף אלו באלו? ואין אנו צריכים אליהם כלל!". עכת"ל.

ובעצם במילים אלו הרשב"ש לא משאיר מקום לדבריהם החדשים והזרים ליהדות הטהורה ולקבלת חז"ל האמיתית, מכיון שהוא דחק את בעלי הספירות לפינה מאוד צרה שאין להם מה להשיב עליה. כי אם יאמרו שהספירות הם מידותיו יתברך ממש, כמו שכתוב בתורה יג' מידות, הרי בהכרח כי מיעטו הם ג' מידות ממה שכתוב בתורה, ועברו על עבירה חמורה מאוד של כפירה בתורה הקדושה, והסרת חלק ממידותיו בספירותיהם החדשות והזרות ליהדות הטהורה.

ואם יאמרו ויתרצו שאינם דומים למידות הכתובות בתורה, והם דרך אחרת לתאר את מידותיו, על זה טוען הרשב"ש ואומר, שלפי דעת המקובלים, בהכרח צריך לומר כי הספירות החדשות הם חייבים להיות, או יותר טובים מן המידות האמורות בתורה, או פחות מעולות מן המידות הכתובות בתורה. ואם יאמרו שהספירות אינם דומים למידות האמורות בתורה, אבל בכל זאת הם בסגנון אחד. אם כן מה נשתנו אלו מאלו? ומדוע עברו על איסור חמור להוסיף על הראשונים הכתובים בתורתנו הקדושה? ואם יטענו ויאמרו, שעשר הספירות יותר טובים במהותם מן יג' המידות הכתובות בתורה, על זה יש לשאול, למה העלימם ה' יתברך ממשה רבינו עליו השלום? ואם בכל זאת יתעקשו לומר כפי הנראה מדבריהם, שאכן העלימם הוא יתברך ממשה רבינו, כיצד יתכן לסבור דעה כפרנית זו?

שהרי משה רבינו הגיע להשגה הגדולה ביותר שהגיע בה איש מבני אדם. ולא היה אדם כמו משה רבינו שהשיג מה שהוא השיג, ולא יהיה לעתיד שישיג מה שהשיג הוא. וכלל בידינו, שכל שלא שנה רבי יהודה הנשיא דבר מה, רבי חייא מנין לו? שכל תורתנו היא

במסורת איש מפיש איש. ואכן המקובלים החדשים מודים בכך, שדבריהם אינם במסורת, אלא קיבלו הם מפי הגבורה, כלומר שקיבלו דברים אלו בעצמם, ורבים מאוד מהם מודים, שמשה רבינו לא ידע את הדברים שהם יודעים כיום. ועל זה תמה הרשב"ש, שהרי בכך הם כופרים גמורים ביסודות דת תורתנו הקדושה ומצוה להשמידם ולבערם, שהרי העידה התורה שלא יקום עוד אדם כמשה רבינו. ואם משה רבינו לא ידע דבר זה, מי יכול לדעת דבר זה? ובוודאי שאין על כך מסורת, והכל דברי הבל הם והמצאות חדשות מקרוב באו.

ומסביר הרשב"ש ומנמק, שהרי גם הם אומרים במפורש, שמשה רבינו לא הגיע לכלל כל השגת הספירות, ובכך גם מתרצים הם כיצד משה לא העביר דבר זה במסורה, ומתרצים כיצד לא ידעו על זה חז"ל. ועל זה יש לענות, אם משה רבינו לא הגיע להשגה זו, מי הוא ואיזה הוא שיגיע להשגה זו? ואם הם, הספירות החדשות, הם מידות ה' לפי שיטת האומרים, אמנם מודים כי הם פחותים ממדות הכתובות בתורה, למה נחליף אלו באלו? ואין אנו צריכים אליהם כלל אחר שיש לנו יג' מידות האמורות בתורה!

ונחתום מאמר זה בגודל השגת משה רבינו עליו השלום כמו שכתב רבינו הטהור (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת סנהדרין פרק י משנה א): "והיסוד השביעי נבואת משה רבינו. והוא, שנאמין שהוא אביהן של כל הנביאים, שקדמו לפניו, והבאים אחריו, הכל הם למטה ממנו במעלה, והוא בחיר ה' מכל המין האנושי, אשר השיג ממנו יתעלה יותר ממה שהשיג [בעבר] ושיג [בעתיד] כל אדם שנמצא, ושימצא [לעתיד]."

ושהוא עליו השלום הגיע לתכלית הרוממות מעל האנושיות, עד שהשיג המעלה המלאכית ונעשה במעלת המלאכים, לא נשאר לפניו שום מסך שלא קרעו, ולא עצר בעדו שום מעצור גופני, ולא נשאר בו שום דבר מן החסרון לא מעט ולא הרבה, והושבתו בו הכוחות הדמיוניים והחושיים בכל השגותיו, ונתבהל כוחו המתעורר, ונשאר שכל בלבה, ועל ענין זה אמרו עליו שהוא מדבר עם ה' בלי אמצעות המלאכים. ע"כ.

והנה מוכח לך אתה הקורא הנעים, כי משה רבינו הוא היחיד מכל בני אנוש שהיו ושיהיו בעתה, ששבר כל המסכים כולם, והשיג את הנהגת ה' יתברך בשלימות, והיה בקי בכל עניני מעשה המרכבה בתכלית השלימות.

ומכיון שכך, לעולם ועד אי אפשר היה לכחש ולומר לו, שה' יתברך אינו קיים או אינו אחד יחיד ומיוחד, ונחקק הדבר אצלו באופן כזה, שאי אפשר לומר לו, שה' יתברך אינו קיים או שאינו מנהיג לבדו את העולם. והיה דבר זה אצלו כמי שראה במציאות אדם עם בגדים, וכל מי שיאמר לו שהוא דמיון, הרי זה בשבילו שקר גמור! וכך היה אצל משה רבינו ידיעת ה' יתברך! ואם יבוא מישהו ויאמר שהשיג הוא, יותר ממה שהשיג משה רבינו ולו בדבר אחד, הרי נדע בדעתנו שכל דבריו אינם אמת, ומכחיש הוא נבואתו של משה רבינו. וכבר כתב רבינו על מי שחולק או רק מפקפק במחשבתו באחד מיסודות הדת (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת סנהדרין פרק י משנה א): "בזה ל': ... וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות, הרי זה יצא מן

הכלל, וכפר בעיקר, ונקרא מין, ואפיקורוס, וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו. ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'. עכ"ל. והרי לך שכל מי שכתב, אמר, חשב, שיש מישהו בעולם שהשיג ולו בדבר אחד יותר ממה שהשיג משה רבינו, זו ההוראה והראיה, שכל דבריו הם שקר גמור, וחובה עלינו לשנותו ולהשמידו, ונקרא מין גמור וכופר בעיקר, ונחשב הוא לאפיקורוס גמור!

וגם בספר מורה הנבוכים כתב רבינו הטהור (חלק א' פרק נד): "דע - כי אדון החכמים משה רבינו ע"ה, ביקש שתי בקשות [מהבורא יתברך]. ובאתהו [=והשיב לו הוא יתברך] התשובה, על שתי הבקשות [אשר ביקש משה רבינו, ממנו יתברך]. הבקשה האחת: היא בקשו ממנו יתברך, שיודיעהו עצמו ואמיתתו. [כלומר שביקש משה רבינו לדעת להבין ולהשיג בשכלו, מי זה בדיוק ה' יתברך, מה שנקרא, ידיעת עצמותו]. והבקשה השנית: והיא אשר ביקש [משה רבינו] תחלה [=בראשונה, כלומר הבקשה הראשונה שביקש משה רבינו מן הבורא יתברך, הוא] שיודיעהו תארינו. [ידיעת "תואר" הכונה - כיצד הוא יתברך מנהיג את עולמו". שכן כל תואר המוזכר כלפיו יתברך, הוא רק בגדר, "דברה תורה בלשון בני אדם". והבנת משמעות התואר לפרטי פרטים וידיעת הדרכים שבהם ה' מנהיג את העולם, היא זו הנקראת ידיעת "מעשה מרכבה", והסביר רבינו שהיא היתה הבקשה הראשונה שביקש משה רבינו לדעת על מנת לדבק נפשו בבורא יתברך].

והשיבו [הוא] יתברך על שתי השאלות בשייעד לו, בהודיעו אותו תארינו כולם [על מה הם מורים, וכיצד כל תיאור בא לתאר את הנהגתו יתברך באופן המדוייק ביותר], ושהם [התוארים המוזכרים הם הוראה על] פעולותיו [יתברך ויתעלה שמו]. והודיעו [ה' יתברך לאחר מכן ואמר למשה רבינו, והשיב לו על השאלה השנית ששאל], כי עצמו [=ענין עצמותו יתברך שביקש משה רבינו לדעת, זה בוודאי כי] לא יושג לפי מה שהוא [באמת, ולו אפילו במעט]. אלא שהוא [יתברך ויתעלה שמו], העירו [למשה רבינו] על מקום עיון [=כלומר, הודיע ה' יתברך למשה רבינו והסביר לו, כאלו אופנים ניתן לעיין בענינים הנוגעים אליו יתברך, וכמה לא ניתן לעיין בדברים הנוגעים אליו יתברך. ואמנם הבטיח לו ואמר, שכל מה שאפשר שאדם גשמי ישיג בזה העולם כמדע האלהי הנקרא מעשה מרכבה], ישיגו [הוא משה רבינו] ממנו תכלית מה שאפשר לאדם שישגיגהו, ואשר השיגו הוא [משה רבינו] ע"ה, לא השיגו אדם [שהיה] לפניו, ולא [ישיג השנה כמו שהוא השיג כל מי שיבוא] לאחריו". עכ"ל.

והרי לך קורא נעים, כי בוודאי מכל הצדדים הללו שנבחנו עד עתה, אותם בעלי הספירות החדשות הללו וממשיכי דרכם, נתגלה זרותם וריחוקם מן הדת והתורה, ומכל צד שיהיה כופרים הם בתורת משה רבינו ובקבלת חז"ל הטהורה, וחובה עלינו להתרחק מהם ומדעותיהם מאוד! ואף אם יש בדבריהם חידושי תורה שנמצאים בהם מקצת מן האמת, הגה גם לחזיר יש סימן אחד שבו הוא כשר. וכזמן שנענו הם בדברי כפירה, חייבים להתרחק אנו מכל דבריהם.

ג) טענה שלישית מה הם ה-"ספירות":

הנה למעלה באות הקודמת, ביארנו בשם הרשב"ש, והפרכנו את טענת המקובלים, שטוענים, שהספירות הם כסך הכל כמו תארים הדומים ל-יג' מידות. וכעת הרשב"ש עונה על הטענה השלישית, של הכל המקובלים הזורים ליהדות הטהורה.

וכותב בזה"ל: "ואם תאמר שהם [=הספירות] השפעות, כלומר שהם בסך הכל מקורות שפע, שדרכם ה' מנהיג את עולמין], א"כ הם כוחות [=כלומר שיש בהם כח מסייג לעשות פעולות], כלומר מלאכים, והמתפלל אליהם [או מכיין בהם] אם אומר שהם כוחות או השפעות, א"כ המתפלל והמכיין בהם שהם עצמיות [מצד עצמם ואין להם קשר לעצמות הבורא, הרי נמצא בין] הוא כופר [בבורא יתברך]. ש[כבר ידוע, ש] כל המתפלל למלאך מהמלאכים [או משביעו וכיוצא בזה מן דרכי המינים, הרי] כופר הוא [נחשב ומורד באלהיו]. והחושב שיש עצמיות בלתי עצם הבורא, שינה לעצמותו [יתברך], [בבודאין] כופר הוא. ואם תאמר [ותתעקש] שהם [בסך הכל] תוארים, יודיענו מה נשתנו אלו מזולתו? [ומה השבח שלהם כל כך?]". עכ"ל.

והנה הרשב"ש כאן בעצם לא משאיר מהבליהם של המקובלים כלום ושום דבר. שהרי לאלו אשר סוברים כי "הספירות" הם מעין כוחות שהבורא יתברך ברא לתת דרכם שפע לעולם, נמצא כי בוודאי לפי טענה זו, אין הם חלק מעצמות הבורא. ובטענה זו רצו חלק מן המקובלים להנצל מן המינות של החלוקה בבורא יתברך. אולם לא שמו לב כי בכל זאת גם בזה הם מינים גמורים, אלא שהם מינים מצד אחר.

ובכדי להבין זאת היטב, יש להקדים את דברי רבינו הטהור (רמב"ם הלכות תשובה פרק ג הלכה ו - ז): "ואלו הן שאין להן חלק לעולם הבא אלא נכרתים ואובדין ונידונין על גודל רשעם וחטאתם לעולם ולעולמי עולמים: המינים והאפיקורוסין והכופרים בתורה והכופרים בתחיית המתים ובביאת הגואל המורדים ומחטיאי הרבים והפורשין מדרכי צבור והעושה עבירות ביד רמה בפרהסיא כיהויקים והמוסרים ומטילי אימה על הצבור שלא לשם שמים ושופכי דמים ובעלי לשון הרע והמושך ערלתו.

חמשה הן הנקראים מינים: האומר שאין שם אלוה ואין לעולם מנהיג. [=אתאיסטים של היום], והאומר שיש שם מנהיג אבל הן שנים או יותר [=מאמיני "סטרא אחרא" והדומה להם], והאומר שיש שם רבון אחד אבל שהוא גוף ובעל תמונה [=מגשימי ה' יתברך, וכן אלו החושבים שה' יתברך יש בו, רגש, התפעלות, כעס, צחוק וכל כיוצא בן], וכן האומר שאינו לבדו הראשון וצור לכל [=בגון בעלי הספירות שמחלקים את הבורא לעשרה חלקים, ובגון ספר המינות "זוהר" וממשיכי דרכיו, שחילקו את ה' יתברך בעצמותו לפרצופים כדוגמת הנוצרים, ועשאוהו כמי שמתפעל מן מעשי בני אדם או יש לו התפעלות בצד מה], וכן העובד כוכב או מזל וזולתו [=המבקש בקשות מן המלאכים, המכיין לספירות המדומיינות, או שהולך לבתי קברות על מנת להתפלל אצל קברי מתים, נרות לישועות, בני אדם, כאבות, וכן על זו הדרך], כדי להיות מליץ [=מתווך] בינו ובין רבון העולמים. כל אחד מחמשה אלו הוא מין". ע"כ.

וכתב רבינו במקום אחר (פירוש המשנה לרמב"ם סנהדרין י א): "והיסוד החמישי שהוא יתעלה הוא אשר ראוי לעבדו ולרוממו ולפרסם גדולתו ומשמעתו. ואין עושין כן למה שלמטה ממנו במציאות מן המלאכים והכוכבים והגלגלים והיסודות וכל מה שהורכב מהן, לפי שכולם מוטבעים בפעולותיהם אין להם שלטון ולא בחירה אלא רצונו יתעלה, ואין עושין אותם אמצעים להגיע בהם אליו, אלא כלפיו יתעלה יכוונו המחשבות ויניחו כל מה שזולתו. וזה היסוד החמישי הוא האזוהרה על עבודה זרה, ורוב התורה באה להזהיר על זה". עכ"ל.

ומדבריו אתה למה, שאחד מן יסודות הדת, הוא, שאין האדם ירא, מפחד, עובד, נותן, מרומם, מפרסם, מכיין בליבו, אלא רק כלפי הבורא ברוך הוא, ולא לשום גורם אחר בעולם. וכל העושה פעולה מסויימת מפני המלאכים, הספירות המדומיינות, או השמש, או הירח, או אפילו מבקש מהם בקשה מסויימת, או רק מכיין אליהם בכוונה ולו המועטה ביותר, הרי הוא מין גמור וקוצץ בנטיעות ומחריב את מאור הדת.

ונשים לב כיצד רבינו סיים וכתב, "ורוב התורה באה להזהיר על זה". ומה פירוש, "ורוב התורה"? כוונתו לומר, שרוב מצוות התורה בין האיסורים, ובין הציוויים, באו להרחיק את האדם מעבודה זרה וממינות, והכל בכדי לקרב דעתו של האדם אל ה' יתברך יתעלה שמו, וכל זה על מנת לדעת ולהבין שהוא יחיד בעולמו וממנו בלבד כל הברכות.

והנה כבר כתב רבינו בסוף משנה זו, על מי שכופר ביסודות ברורים אלו, וז"ל: "וכאשר יהיו קיימים לאדם כל היסודות הללו ואמונתו בהם אמתית, הרי הוא נכנס בכלל ישראל, וחובה לאהבו ולחמול עליו וכל מה שצוה ה' אותנו זה על זה מן האהבה והאחווה, ואפילו עשה מה שיכול להיות מן העבירות מחמת תאותו והתגברות יצרו הרע, הרי הוא נענש לפי גודל מריו ויש לו חלק, והוא ממושעי ישראל. וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". עכ"ל.

כלומר, האמנה באמונות זרות, נטישת המסורת היהודית, הכוונה לספירות המדומיינות בלב האדם, האמנה בפרצופים נתעבים המשולים על המלך הגדול, כל אלו הדברים, הם יותר גרועים מעבירות שעושים בני אדם ביום יום, מדרך התאוה!

ועל זה בעצם כותב הרשב"ש, שאם יאמרו המקובלים שהספירות הם לא חלק מן עצמות הבורא, אלא הם כוחות בפני עצמן, שדרכם הקב"ה מביא לעולם שפע וחיים. הנה מלבד הניאוף והחירוף שהכריחו הם את הבורא לומר שדווקא דרך "כלים" כאלו וכאלו צמצם ה' יתברך את עצמו וכו', בכל זאת נמצא לפי שיטתם שאם הם מכוונים בכוונה ולו הקטנה ביותר לאותם הספירות, או מחשיבים אותם לדבר מסויים הראוי לחלק מהתפילה, הרי הם מינים גמורים שעובדים עבודה זרה כוחות אחרים, ומשימים מתווך בינם לבין הבורא יתברך ויתעלה שמו!

ודוד המלך מודיע בתהלים (תהלים פרק כד פסוק ז - י): "שְׂאוּ שְׁעָרִים | רֵאשֵׁיכֶם וְהִנְשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְהוָה עֲזֹז וְגִבּוֹר יְהוָה גְּבוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים | רֵאשֵׁיכֶם וְשִׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד סְלָה".

ושאל הרד"ק, מה כל התארים הללו שתיאר דוד המלך את הבורא יתברך, שאמה "עזוז וגיבור וכו'". למה היה צריך לומר דברים אלו? וכתב, כי אמר אלה התארים בפני קהל עם

ועדה, לפי שהארון הברית, היה יוצא עמהם במלחמה, והיו מנצחים בו אויביהם. ולא רצה דוד המלך שייחסו הניצחון או חלק ממנו לזכות ארון הברית חלילה וחס. והרי לך דוד מלך ישראל, אינו מייחס מעט מן המעט של הניצחון לשום גורם בעולם חוץ מן הבורא יתעלה שמו.

ובדיוק מזה הזהיר הבורא יתברך בתורתו (שמות פרק כב פסוק יז - יט פרשת משפטים): "מִכְשַׁפָּה לֹא תִהְיֶה: כִּלְי־שֶׁבַע עִם־בְּהֵמָה מוֹת יוֹמֵת: ס זָבַח לְאֱלֹהִים יִחַר־ם בְּלִתי לִיהוָה לְבָדוֹ". והנה הזהיר ואמר, "בלתי לה' לבדו", כל פניה, פחד, חשש, עשית פעולה, בקשה, לגורמים ו-"לכוחות אחרים" דמיוניים, מובילה לחרם מצד הקב"ה על בני האדם, מכיון שבכל אלה נחשב לעובד עבודה זרה גמור. ולא סתם שלושת הפסוקים הללו באו יחדיו. שכל המאמין שיש "כישוף" אין דינו שונה מדין הבהמה ואף יותר גרוע ממנה. ובוודאי שאחד כזה לא יכיר את הבורא יתברך, ולבסוף יזבח ל-"סטרא אחרא" המדומיין של ספר האופל הפאנגי. ומסיים הרשב"ש וכותב בסוף טענה זו: "והחושב שיש עצמיות בלתי עצם הבורא, שינה לעצמותו [יתברך], ו[בוודאי] כופר הוא. ואם תאמר [ותתקש] שהם [בסך הכל] תוארים, יודיענו מה נשתנו אלו מזולתו? [ומה השבחה שלהם כל כך]?" ע"כ.

כלומר הרשב"ש בעצם בשכלו הישר והנקי בענין זה, כותב, שלא יתכן לעולם לומר, שהבורא יתברך ברא כח עצמי בלתי עצמותו. כלומר, אלו שטוענים שהספירות הם השפעות שדרכם מביא ה' יתברך שפע לעולם, ומתוך כך הם מתפללים או מכוונים אליהם. נמצא כי בפיהם ובלשונם הם בעצם אומרים, שיש עצמות לגורם מסויים בלתי עצם הבורא. ובוודאי בכך שינו בעצמותו יתברך. ומדוע? מכיון שעצמותו יתברך אינה מוכרחת ואינה מתפעלת משום גורם בעולם, וכמו שאינה מתפעלת מן המלאכים אשר ברא, כך אינו מתפעל ולא מנווט על ידי שום דבר בעולם, אלא הכל רק ממנו יתברך והוא המנהיג היחיד של העולם.

אמנם לפי טענת המקובלים שמחשיבים את הספירות ומכוונים אליהם כוונת גדולות, וטוענים שאינם עצמותו אלא כוחות שדרכם בא השפע לעולם, בוודאי כי שינו מעצמות הבורא ומהותו, ובכך כפרו ביסודות הדת של העם היהודי, שהרי כעת הבורא יתברך מוכרח ומושפע מאחד מן הספירות שהם מתפללים אליהם. וזה תיעוב נורא ואיום של שינוי עצם מהותו יתברך, וכמובן זהו שיקוץ נורא שאין לתאר במילים! אין תועבה שהם לא פגמו בה, אין הרס שהם לא הרסו. חורבן ואסון נורא המיתו על עם ה' יתברך. כל דבריהם מייץ של טומאה גלווה המלאה בפאנגיות אלילית וטמאה!

סיכום הרשב"ש לתשובתו - המקובלים החדשים ככל אופן שיהיה, הרסו בדבריהם והולידו כפירה.

חלק ז': והנה מסיים הרשב"ש את דבריו וכותב, "וקשה עוד מזו [כלומר, קשה הדבר שהוא הולך לכתוב יותר מאשר ההבל של הספירות והפרצופים הנתעבים], שהם [המקובלים], דורשים [וכותבים] רכבים, בעניני הספירות, ורומזים אליהם, וחושבים לדבר כסתרי תורה [מה שוודאי אסור על פי התורה

שבעל פה ומבואר היטב בדברי חז"ל במשנה חגיגה שלמדנו לעיל בענין מעשה מרכבה]. **ודברים אלו קשים ומרים כלענה** [לכל משכיל], **שאם הם סתרי תורה**, [הרי ש] **אין לגלותם** [שכן מדובר בענינים של "מעשה מרכבה", ואסור ללמד דבר זה ולדרוש בדבר זה ברבים, וכל שכן לכתוב הדברים על ספר. ואפילו לאדם יחיד אסור ללמד, אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו בלבד. וגם זה לא הותר אלא רק בראשי פרקים].

ואם [יאמרו המקובלים, שהספירות וכל הכלי חידושיהם], **אינם סתרי תורה**, א"כ [לפי דעתם] **הם סכרא**, וכמה רע ומר לומר על הסכרא שהם סתרי תורה. [שכבך משבש מן האמת ומרחיק מן המדעים האמיתיים, ומחשיך וזהרה של תורה]. **וכמו שאמרו בגמרא** (תלמוד בבלי שבת צ"ו): **למי שאמר שצלוּפחד היה מקושש, עתיד ליתן עליו את הדין**. אם הוא [האמת], התורה כסתה! ואתה מגלה?! ואם אינו [אמת, נמצאת] אתה מוציא לעו על אותו צדיק. כך הדבר הזה, אם הם סתרי תורה, התורה הסתירתם, והוא מגלה אותם [עיון חמור בידו], **ואם אינם** [סתרי תורה], **הלא מוציא לעו על התורה**, לומר שאלו הם סתריה [וכבך נמצא מבזה באמת את סתרי התורה ומוליד שיבוש ופריה בעם ישראל]. **ומ"מ עתידים** [ליתן [כל אלו] את הדין [כל אלו המדברים בעניני הספירות, ואלו אשר הוציאו דבר זה ממוחם], וראוי לגעור באלו הדורשים [בוה], גם באלו המתפארים בזה. ותלמידים שלא שמשו כל צרכם, ואינם רוצים לטרוח בסוגיות ההלכות, בוחרים בקצרה בחבורים כאלה, [על מנת] להתפאר בחכמת הקבלה [להראות עצמם "מקובלים" וחשובים, וכל זה על מנת] להתגדל בפני נשים ועמי הארץ, וליטול עטרה לעצמם בדברים קלים כאלה, והם ריקים ממנה, ועל כיוצא בזה נאמר, הרוצה לכוב ירחיק את עדיו, והרוצה ליחנק יתלה באילן גדול, ושומר נפשו ירחק מהם [מכל המקובלים החדשים ומכל תורת ה-"קבלה" החדשה אשר זרה ליהדות הטהורה]. ע"כ.

ודבריו ברורים וסדורים להפליא. וכבר הארכנו כתבנו וביארנו, בענין מעשה מרכבה, שיש כאן מאות שנים של טעות יסודית ושגגה עצומה, שבני אדם התעסקו במעשה מרכבה, דרשו אותו ברבים, והעלוהו על ספר. וגרמו והולידו בליבות ישראל כפירה עצומה!

"דניאל עשור – מ-נוצרי הפך לפרו נוצרי"

והנה בזמן האחרון, קם איש נרגן אשר מפריד אלוף, שמו בישראל, "דניאל עשור", שהפך להיות מנוצרי, לפרו-נוצרי, שכן בעברו היה עובד עשור את המושלש של הנוצרים, כלומר את השילוש הטמא של דת הנצרות. וכעת הוא מגן בחירוף נפש על עילגות נושא הספירות, ובעצם מעודד מינים ומורד גמור בה' יתברך.

והיום הנני מבין יותר מתמיד את פסיקת התלמוד, ובעקבות כך את פסיקת הרמב"ם, רבינו הטוהר, שבינינו לעשור המין, הרמב"ם היה דבק בתלמוד ובתורה שבעל פה. וכך הינו פוסק (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ה - 1): "ישראל שעבד עבודת כוכבים, הרי הוא כעובד כוכבים לכל דבריו, ואינו כישראל שעובר עבירה שיש בה סקילה, מומר לעבודת כוכבים הרי הוא מומר לכל התורה כולה, וכן האפיקורסים מישראל אינן כישראל לדבר מן הדברים, ואין מקבלים אותם בתשובה לעולם, שנאמר, "כל באיה לא ישוכן ולא ישיגו ארחות חיים", והאפיקורסים הם התרים אחר מחשבות לבם בסכלות דברים שאמרנו, עד שנמצאו עוברים

על גופי תורה להכעיס בשאט בנפש ביד רמה ואומרים שאין בזה עון, ואסור לספר עמהן ולהשיב עליהן תשובה כלל שנאמר "ואל תקרב אל פתח ביתה", ומחשבה של אפיקורוס לעבודת כוכבים.

כל המודה [רק מודה וחושב בדעתו בלבד] בעבודת כוכבים שהיא אמת, אף על פי שלא עבדה, הרי זה מחרף ומגדף את השם הנכבד והנורא, ואחד העובד עבודת כוכבים, ואחד המגדף את ה', שנאמר, "והנפש אשר תעשה ביד רמה מן האזרח ומן הגר את ה' הוא מגדף", לפיכך תולין עובד עבודת כוכבים כמו שתולין את המגדף ושניהם נסקלין, ומפני זה כללתי דין המגדף בהלכות עבודת כוכבים ששניהם כופרים בעיקר הם. ע"כ דברי רבינו הטהור.

והנה כעת הכל מובן, עשור כל כך מתעב את הרמב"ם ואת פסיקתו הישרה, עד שהוא מוכן לנקום מתוך מניע אישי, ולומר על רבינו הטהור, שהוא טעה בהשקפות ויסודות התורה אשר בלעדיהם כל תורת ההלכה לא שווה כלום ושום דבר. כי לפי דברי רבינו הטהור, אסור לנו לקבל את עשור שהיה בעברו נוצרי. והנה כיום אנו רואים את התוצאות, שעשור מגן על דברי מינות שהם יותר חמורים מן הנצרות הטמאה. וכבר ביארנו שזו אינה טעות מינורית שטוען עשור על רבינו הטהור. שכן גם אנו מודים ואומרים, שרבינו הרמב"ם לא חף משגיאות, ולא אף אדם חף משגיאות, רק אצל ה' יתברך אין טעות יתברך ויתעלה שמו. אולם יש סוג של שגיאות שיש בהם שמץ של מינות, בדיוק כמו אצל עשור, ויש טעויות שהם טעויות קלות ושגיאות קלות שנציגו לקמן אצל רבינו הטהור הרמב"ם.

אלא שאצל עשור הדבר גובל לא רק בשגיאה, אלא במינות, אמנה בעבודה זרה, נטישת מסורת חז"ל, הליכה אחר התוהו, החטאת הרבים שמפרסם עשור, שכן הינו מעורר בדרשותיו המהובלות, את כת בעלי הספירות, הפרצופים, והזיוונים שמדברים על ה' יתברך במושגים של סטיה מינית מזוהמת כפי מוחם הרע. וכבר כתב רבינו הטהור הרמב"ם הבאנו דבריו לעיל, שכל המודה בעבודה זרה ומינות שהם אמת, אפילו שלא עובד אותם, הרי זה מחרף ומגדף את ה' יתברך, ותולין אותו! והינו כופר בעיקר. ואין הבדל בין זה המאמין שיש כישוף, לבין זה המאמין שיש ספירות באחד משלושה דרכים שכתב הרשב"ש כאן. וכל שכן התיעוב של ספר האופל, שדיבר על הכורא יתברך ויתעלה שמו, במושגים של זיוונים אלילים ונתעבים, תוך סטיה גמורה וראש מלא במינות ומיץ של זוהמה.

"החירוף והניאוף שבתועבות הספירות והפרצופים שמגן עליו דניאל המין השוכב"

והנה, בכדי להציג לפניכם על מה עשור המין מגן ועל מי הוא מחפה, ניתן לקוראים הנעמים להבחין זאת בקלות, אצל מי שמכונה "מקובל" – יוסף מחמדן וה"סודות הקבליים הבלתי נתפסים שלו". מכונה, "יוסף הבא משושן הבירה או יוסף מחמדן". מומלץ בהחלט להצטייד בשקית הקאה לאנשים שאינם יכולים לעמוד "בסודות קבליים כה עמוקים". כל מי שלא רגיל לסודות קבליים יודקק לתרופות פופולריות נגד הקאות: טרבמין, זופרן ואחרות.

ה-"מקובל", מתאר את איברי המין של "זעיר אנפין", לרבות אשכים שלו (ספירות נצח והוד), המכונים "תפוחים" או "שדיים". "שני תפוחים תלויים מאיבר הזכר, ושיער קדוש תלוי מהם ... התפוחים הקדושים הללו, שמהם תלוי שיער קדוש, הם כמו גולגולת קדושה (מוחא קדישא), שיש לה שתי קליפות - קליפה עליונה וקליפה תחתונה, שהרי היא גולגולת לאלה שלמטה [הספירות] נצח והוד, כיון שמשם מקבל זעיר אנפין ומשם מבורכים העליונים והתחתונים". "סוד התעלומות הנסתרות הוא ביחס לתפוחים הקדושים הללו של גוף המלך הקדוש (אליל קבלי שנקרא "קצר אפים" - "זעיר אנפין"), שהם כמו שדיים. התפוחים הקדושים הללו של המלך הקדוש מייצרים דבש, ושדיה של מטרוניתא (אשתו של זעיר אנפין, אלילת "נוקבא", "מלכות") מייצרים חלב. הלומד תורה בעולם הזה ראוי בחלקו [בעולם הבא] לינוק דבש משדי המלך הקדוש וחלב משדי מטרוניתא".

"מי שאינו ניזון משדי האם, מאכיל משדי הקדוש - 'זעיר אנפין'. כל הנביאים והחסידים יונקים מהתפוחים הקדושים שבעולם הבא, והם מוארים בשיער הקדוש המקיף את התפוחים הקדושים". יוסף מחמדן מפרש את האות הראשונה של הכתוב האות "ב", כ"מציינת את שני הכוחות הללו (כלומר, אשכים של זעיר אנפין), מקור התורה הכפולה ומקור העולם הזה והעולם הבא". המקובל יוסף מחמדן מדבר בפירוט על היחסים המזניים בין 'זעיר אנפין' וליילית (בשמות שונים): "הוא מדווח ש'זעיר אנפין' לקח שתי נשים - חוקית (נוקבא, 'מלכות') וה'טמאה'", הירועה גם בשם ליילית הדמיונית של בעלי הקבלה והספירות. הוא אינו מציע הקדמת הסבר על הסיפור, אולי בהנחה שהוא מובן מאליו.

יוסף מחמדן מחזק את ההבדל בין שתי מערכות היחסים בצורה כזו שהוא מציג את התשוקה של 'זעיר אנפין' ל-ליילית כבלתי ניתנת לעמוד בפניה, חזקה בהרבה מהתשוקה שלו לאשתו החוקית. את יחסיו עם 'מלכות' 'זעיר אנפין' מקיים בגלוי, "כי כולם יודעים שהיא אשתו ובת זוגו", ואילו היחסים עם "הפילגש" מתנהלים "בחשאי, בליילה, למען כבוד אשתו". "הפילגש" מסכימה לזוגיות רק לאחר שקבעה מחיר: כל מיני מתנות.

בעת ברור עוד יותר ה"צורך לקרוא" "לשם יחוד" בכל בוקר לפי מקובלים - כדי "לחזק את נישואיו" של "זעיר אנפין" עם אשתו החוקית, וכדי שלא יברח אל המאהבת שלו - אחרת, למי יתפללו אז המקובלים? שכן רק "הזוג הקדוש יכול למלא את בקשותיהם" לפי דבריהם. חלק מהספירות (חכמה, תפארת...) פועלות כזכרים, אחרות (כינה, מלכות...) כנקבות. כל הצד הימני של 'עץ הספירות' (וכן באמצע) מזוהה עם העיקרון הגברי והרחמים, והצד השמאלי עם העיקרון והדין הנשי. את כל זה מקובל יוסף מחמדן מסביר בפירוט: "דע שבכל הספירות יש שפיכת קודש (ורע), אבל יש ספירות שאינן יכולות לקבל [הורע], שהרי ברגע שמגיעה אליהן [הורע ל-פה הספירה], מיד שופכות אותה ... באותן ספירות שמקבלות, מתעכבת שפיכת הקודש, ואילו השאה מן הספירות ששופכות אינן מקבלות, כי הן שופכות מיד. עם זאת, הן סוד האנדרונגין, שופך ומקבל. הן שופכות מצד אחד ומקבלות מצד שני, ומסיבה זו הן נקראות אנדרונגניות".

בחלקו העיקרי של הזוהר, רק נשמתו של יהודי חשובת ילדים נתונה להעברה (בגולגול

נשמות) לגוף אחר, כדי "שיוכל לקיים בו את מצוות פרייה ורבייה". מאז התרחב מעגל הנשמות המתגלגלות. הפך פופולרי בקרב המקובלים לחבר "שרשרות" של אישים המוכרים מהתנ"ך וממקורות אחרים שהיו נישאים של אותה נשמה. ל"זכותו" של חוג יוסף מחמדן מיוחסת האמירה הראשונה על אפשרות "מעבר הנשמה לגוף של בעל חיים בגלגול נשמות". במאות שלאחר מכן, תורת ה'גלגול נשמות' המשיכה להתפתח ולהשתנות בקבלה ובחסידות, אשר ירשו אותה, ולעתים לבשו צורות מוזרות מאוד, שרעיונות ההינדיים לגבי גלגול נשמות נראים חיוורים מאוד לעומת רעיונות קבליים.

נהוג לזהותו את המקובל יוסף מחמדן, כחבר בחוגו של משה די לאון, מפרסם וכותב ספר הזוהר, אז הוא כנראה המחבר-שותף של הספר הזה. והמבין יבין. ע"כ. ורק כסילים, עיוורים, עדר של בהמות עם עיוורון חושים כה טמא, אינו מסוגל להבין שמדובר כאן במינות ועבודה זרה מן החמורות שהיו בעולם. וכל אלו הנזכרים אין להם חלק באלהי ישראל יתעלה שמו. עולמם חרב עליהם, ועתידים ליתן דין לפני מלך העולם יתברך שמו. ורבים מבעלי הפוסקים בדורות האחרונים פחדו להכנס לנושא זה, מפני שחשבו שספר הזוהר שייך בקשר כלשהו לתנא החשוב רשב"י עליו השלום. אולם לאחר ההבנה שספר הזוהר לא שייך לרשב"י, ובשקר ייחסוהו אליו, חייבים אנו לבער המינות מקרבנו.

"ספר יצירה – העילגות והטמטום של עשור השובב חוצה גבולות"

בדרשתו האחרונה של עשור הפרו נוצרי, אשר מלאה בגמגומים וחוסר הבנה מוחלט על מה שבאמת קורה כאן. הביא טענה שלדעתו היא ניצחת. ועשור המין שלא יבין, אינו משכיל להבין אפילו את המהלכים שרוצים המחברים החשובים לומר:

וטענתו של עשור היא שרבינו הר"ס כתב פירוש לספר שנקרא, "יצירה". ובו מבואר לא אחת צמד המילים: "עשר ספירות בלימה". לא מבואר שם שיש שמות מיוחדים לספירות, לא מבואר שם שצריך להתפלל לספירות. לא מבואר שום דבר מתועבות המקובלים וכו'. אלא, כל שמבואר בזה הספר שיש אותיות, ספירות, קשירות וכו'. כלומר, מתואר שם כיצד הבורא יתברך ברא את עולמו. ובקיצור, זה הספר מתעסק בעניני "המרכבה", מה שנקרא "כמדע האלהי", מה שכבר כתבנו שאסור לעשות כן. ולכן בוודאי ספר זה אינו נכתב בזמן התלמוד או קודם לו. ומה שנאמר בתלמוד (בבלי סנהדרין סו:) "העושה מעשה – בסקילה, האוחז את העינים – פטור אבל אסור, מותר לכתחלה – כדרב חנינא ורב אושעיא. כל מעלי שבתא הו עסקי בהלכות יצירה, ומיברי להו עיגלא תילתא ואכלי ליה". ע"כ.

והנה מזה התלמוד נלמד, כי רב חנינא ורב אושעיא לא "למדו בספר", ולא "עסקו בשום ספר". כי לדעת התלמוד, אין דבר כזה, "ספר" יצירה. אלא התלמוד מביא מעשה וממשיל אותו במשל, שרב חנינא ורב אושעיא עסקו בעניני ויסוד יצירת העולם בדעתם, כלומר עסקו במעשה בראשית. שכן מותר לתלמוד מעשה בראשית בשנים. ועל ידי כן, כלומר על ידי השמחה שלהם, היו אוכלים עגל לכבוד שבת. ומה שכתוב "ומיברי להו", שנברא להם,

בוודאי שאינו כפשוטו, אלא הכל משל. ופשוט מאוד הוא. ועיין מה שכתב הרמב"ם כמורה הנבוכים חלק א' סימן מו. ומה שכתב בפירוש המשנה בהקדמה לפרק חלק (סנהדרים י א). על אותם שהפכו מדרשי חז"ל לפשטים. ולכן אף לדעת התלמוד אין ספר כזה שנקרא, "ספר יצירה". ומה שנאמר בעוד מקום אחד בתלמוד, "ספר יצירה", מדובר בזיוף על ידי המינים, כי במקור הדברים כתוב בשתי המקומות, "הלכות יצירה".

ובאמת שישנם חוקרים המתארכים את זמן חיבורו הראשון לתקופה מאוחרת יותר לדוגמה החוקר צחי וייס שיער כי הוא נערך בין שלהי המאה ה-6 לשלהי המאה ה-7 על ידי יהודים שהיו בעלי היכרות קרובה עם הנצרות הסורית. וברור ופשוט הדבר שכל הזיות כאלו למיניהם צריכים בדיקה באלף עיניים. והנה הספר הנזכר שעליו עשה הרס"ג פירוש, הוא ספר קצר מאוד, 2000 מילים בלבד, מלא בהזיות עד אין קץ, לכל משכיל ומבין. אבל לפני שנלך על הקו הזה שהספר כולו גדוש בהזיות גדולות. תחילה יש לבאר דבר חשוב שכבר ביארנו באחד המאמרים הנוגעים לזיוף כתבים על ידי המינים השועלים מחבלי הכרמים. והסברנו כבר במאמר זה: "קמיעות – הכל וכדיה – יחוס ספרים בזיוף".

1-אתמצת את הדברים:

ישנם כמה ספרים שרבותינו הראשונים ומהם גם גאונים, חשבו שהם שייכים לתנאים ואמוראים ואף בתקופה שלפני כן. כגון:

א) ספר "שיעור קומה" – רב שרירא ורב האי גאון, חשבו שהספר הזה מיוחס לרבי ישמעאל כהן גדול. ולכן מצד אחד אמרו שכתובים בו דברים זרים ואין להתעסק בו. ומצד שני נסתייגו ממנו מאוד. כל זה בא להם, מפני שהם חשבו שמדובר בספר של תנא חשוב. אולם אם היו יודעים שמדובר בספר של מהובל הוזה הזיות שהכניס דעות זרות לאחר חתימת התלמוד. בוודאי כי לא היו מייחסים לספר זה שום כבוד. ובאמת שכך נהג הרמב"ם עם זה הספר, שכתב עליו שהספר הזה צריך להשמיד אותו! והמקיים אותו יהיה גופו לרימה ולתולעה.

ב) "פרקי רבי אליעזר" – רבינו הרמב"ם שם לב לזרות שבו בלא מעט מקומות. כמו שכתב כמורה (ספר מורה הנבוכים חלק ב פרק כו): "ראיתי לרבי אליעזר הגדול דברים בפרקים המפורסמים הנודעים בפרקי ר"א, לא ראיתי מעולם יותר זרים מהם בדברי אדם מן הנמשכים אחר תורת מרע"ה". עכ"ל. כלומר, הרמב"ם שגה לחשוב שמדובר בספרו של רבי אליעזר בן הורקנוס, ולכן ייחס לו חשיבות, וכאשר ראה בו דברים זרים ניסה לומר ולסנוגר שאנחנו חסרים בהבנה ולא שיש פגם בספר. אולם כבר היום ידוע לכל משכיל, כי על פי המסורת, החיבור הזה רק מיוחס לתנא רבי אליעזר בן הורקנוס ולבית מדרשו, אך במחקר מקובל, הוכח שהוא חיבור פסאודואפיגרפי מתקופת הגאונים שנכתב במאה השמינית בארץ ישראל או בסביבתה. ושוב אנו רואים בעקביות את אותה שיטה נלוזה ומצחינה, שהמינים נתלים באילן גדול על מנת שיקבלו את דבריהם.

ג) "ספר האופל [זוהר]" – אשר טעו בו גדולי עולם ונפתה ליכם ללכת אחרי ספר שכולו מינות רצוצה. והכל מן הסיכה הפשוטה, חשבו שמדובר בחיבור של רשב"י עליו השלום, והיו בטוחים שיצאו הדברים מפיו. אולם אם היו יודעים שלא מדובר בספרו של רשב"י, הביקורת על זה הספר לא היו מפסיקים לבוא.

ד) ספר "יצירה" – לפי עניות דעתי הרס"ג עשה זאת משני סיבות: או שידע שהחיבור הזה לא קדום בכלל, אלא רצה בפירושו להרחיק את הקוראים מכל מיני הזיות שיכולות להיוולד מזה הספר. ולכן עשה פירוש מקיף המרחיק מכל הגשמה ויחס של מאורע לבורא יתברך. או שהרס"ג נטה לחשוב שמדובר בספרו של אברהם אבינו, ולכן ייחס לו חשיבות וראה לנכון לכתוב עליו פירוש המרחיק מן ההגשמה. בכל אופן גם הרס"ג אינו חף משגיאות, ובוודאי שאם מחשבתו היתה שמדובר בספרו של אברהם אבינו, הרי שהיום מוכח שלא כך הדבר. מכיון שכל משכיל יראה כי ספר זה מלא בהזיות קשות המובילות את האדם לתוהו.

ונסיים בטענתו של עשור המין שלא יבין:

עשור טוען בשיעורו המהובל, שהנה רבינו בחיי בן פקודה מביא ומזכיר את ספר יצירה בכתביו, וזו ראייה בשביל עשור שאף רבינו בחיי בן פקודה אחז מן הספירות. זו תמצית טענתו המלאה בשקה, מינות, הוצאת שם רע כהרגלו בטומאה. שכן כל הבקיא ולו מעט במשנתו של רבינו בחיי מיד מבין ויודע כמה רבינו שומר על אמונת היחוד, וכמה הוא מלגלג על אמונת הספירות ותועבות הפרו נוצריות של הזוהר וחבריו.

וכעת נקרא יחדיו את דברי רבינו בחיי בן פקודה החכם השלם. וכה דבריו (ספר חובות הלבבות שער א - שער היחוד פרק ז): "אך המדות האלהיות הפעליות הן המדות, אשר יסופר בהן הבורא יתברך מצד פעולותיו, ואפשר שישתתף בספורם עם קצת בראיו. והותרנו לספר אותו בהם, מפני הדחק המצריך אותנו להודיענו ולעמד על מציאותו, כדי שנקבל עבודתו. וכבר מצאנו, שמשמשין במין הזה ממדות הבורא בספר התורה ובספרי הנביאים הרבה מאוד, ובתשבחות הנביאים והחסידים.

והם גם על שני דרכים:

הדרך האחד, מדות שהן מורות על דמות וצורה גשמית, כמו שאמר הכתוב, "ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אותו", "כי בצלם אלהים עשה את האדם", "על פי ה'", "אני ידי נטו שמים", "באזני ה'", "ותחת רגליו", "זרוע ה'", "אשר לא נשא לשוא נפשי", "בעיני ה'", "ויאמר ה' אל לבו", והדומה לזה מן האברים הגופיים.

והשני מדות שהן מורות על תנועות ומעשים גשמיים, כמו שנאמר: וירח ה', וירא וינחם, ויתעצב אל לבו, וירד ה', ויזכור אלהים, וישמע ה', ויקץ כישן ה' ורבים כאלו ממעשי המדברים. אלא שקדמונינו ז"ל בפרשם כתבי הקדש [אונקלוס ותרגום יונתן בן עוזיאל], תרגמו לנו המין הזה מן

המדות ודקדקו בו כפי יכלתם, להבינם דרך כבוד, וייחסו הכל אל כבוד הכורא יתברך, כאשר תרגמו, והנה ה' נצב עליו – והא יקרא דה', מעתד עלוהי, וירא ה' – וגלי קדם ה', וירד ה' – ואתגלי יקרא דה', ויעל מעליו אלהים – ואסתלק מעלוהי יקרא דה', הוציאו את הכל דרך כבוד, והרחיקו אותם מהכורא יתברך, כדי שלא ישיגוהו שום הגשמה [גשמית], ולא שום מקרה [או מאורע, כגון התפעלות, עצב, שינה, תשמיש, כעס וכו']. אלא הכל בכדי לשבר את האוזן, דברה תורה כלשון בני אדם.

וכבר האריך בכאור הענין הזה הגאון הגדול רבינו סעדיה ז"ל, בספר האמונות, ובפירוש סדר בראשית, ובפירוש סדר וארא, וב[פירוש] ספר יצירה, מה שיש בו די, ושלא נצטרך עמו לפרשם ולבארם בספר הזה. עכת"ל. והנה רבינו בפסקא זו בא לבאר, שכל מה שנמצא דברים של מושגים גשמיים בתנ"ך אשר מכוונים כלפי הכורא יתברך, בוודאי שכל זה הוא בגדה, "דברה תורה כלשון בני אדם". ולעולם ועד אין לפני הכורא יתברך לא גשמיות ולא מאורע גשמי. וזהו יסוד היסודות ועמוד החכמות. וכל מי שחושב אחרת הרי הוא מין. ובוה נשתבחו שני התרגומים החשובים שהם בעצם פירושים לתורה ולנביאים. הם אונקולוס הגר. ויונתן בן עוזיאל. ומסיים רבינו בחיי ואומר, שאין לו צורך להאריך בראיות על כך, מכיון שכבר עשה זאת לפניו הרס"ג. שכן ביאר ישר והפוך בכל מיני פירושים אשר כתב, בספר האמונות והדעות, בסדר בראשית, בסדר וארא, ובפירוש שעשה על ספר יצירה.

כלומר, עשור המין לא הבין כלל את דבריו של רבינו בחיי. רבינו בחיי לא מייחס חשיבות כלל לספר יצירה, אלא כל מה שאותו מעניין זה להביא ראיות מהרס"ג על הרחקת ההגשמה מן הכורא יתברך. ולכן "ספר יצירה" המזוויף, לא מעניין את רבינו בחיי והוא לא אוהז ממנו כלל. אלא כל מה שהוא בא לומר, שאם תרצה ראיות חותכות שהכורא יתברך אינו גשמי ואינו פועל בו מאורע גשמי, תעין בספרי ובפירושי הרס"ג. פשוט ביותר וברור לכל מבין!

אבל עשור המין שלא יבין, מעלה על דעתו שכבר רבינו בחיי היה גם מין כמוהו, שהאמין בספירות, בגלל שהוא כותב שהרס"ג ביאר את דבריו על ספר יצירה. ושוב יוצא ההיפך, מהראיות של המינים לשיטתם, הדבר בא כנגדם. ומה רבינו בחיי שראה את ההזיות הכתובות בספר היצירה המזוויף, לא ייחס להם חשיבות ומעולם לא הביא אות אחת מההזיות הכתובות שם, קל וחומר שלא היה מחשיב דברים חמורים יותר כמו שמחשיבים עשור וחבר מרעיו, עבדי הפרצופים הספירות והעגלים, של המסית הזוהרי, ששם את ישראל באפילה ובחשיכה. והדברים ברורים ונדחו הטעותיו של עשור שכבול בעמקי הזוהמה והמינות של הפרו נצרות.

ואם ישאל השואל מדוע אני תקיף ומדבר בצורה של "אכזריות" כלפי עשור המין השוכב שלא מבין? על זה אענה, מכיון שכך צויתני על ידי אלהי האחד והיחיד בעולמו, שחובה להתאכזר על עובדי עבודה זרה כדוגמת עשור המין. ואף אם ילך מישהו ממשפחתי באותם הדרכים שעשור המין הולך, כך צריך לעשות וכך אעשה, שכל מי שילך אחר המינות, ההבל והמאגיה, איני יחשוק פי ולא לשוני כנגדו, ולא משנה מי זה יהיה בעולם!

וכן הזהיר בתורה ואמר (דברים פרק יג פסוק יז פרשת ראה): "וְאֶת־כָּל־שְׁלֵלָהּ תִקְבֹּץ אֶל־תּוֹךְ רַחֲבֶיהָ וְשָׂרְפָתָהּ בְּאֵשׁ אֶת־הָעֵיר וְאֶת־כָּל־שְׁלֵלָהּ כְּלִיל לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהִיתָה תֵל עוֹלָם לֹא תִבְנֶה עוֹד". וכי אין רחמים על הבריות? אלא, האכזריות על המינים והאכזריות על עובדי עבודה זרה, דבר זה גורם רחמים גדולים בעולם! ואסור לנהוג בסלחנות עם כל מי שנהג או הלך בדרכם של המינים.

ואמרו בתלמוד ירושלמי (תלמוד ירושלמי מסכת סנהדרין פרק י הלכה ח): "כל זמן שהרשעים בעולם חרון אף בעולם, אבדו רשעים מן העולם נסתלק חרון אף מן העולם". וכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות סנהדרין פרק יא הלכה ח): "המסית אין דיניו כשאר דיני נפשות, מכמנין לו את העדים ואינו צריך התראה כשאר הנהרגין, ואם יצא מבית דין זכאי ואמר אחד יש לי ללמד עליו חובה מחזירין אותו, יצא חייב ואמר אחד יש לי ללמד עליו זכות אין מחזירין אותו, ואין טוענין למסית ומושיבין בדינו זקן וסרים ומי שאין לו בנים כדי שלא ירחמו עליו, שהאכזריות על אלו שמטעין את העם אחרי ההבל רחמים הוא בעולם שנאמר למען ישוב ה' מחרון אפו ונתן לך רחמים. כעין זה כתב גם הרמב"ם ב"מורה נבוכים" (ג, לט): "איש הזדון והרשע, אם בקש חסותנו, אין נותנים לו מחסה, ואין מרחמים עליו... והוא אמרו: 'וכי יזיד איש על רעהו להרגו בערמה – מעם מזבחי תקחנו למות' (שמות כא, יד), ... כי הרחמנות על הרשעים המשחיתים – אכזריות על כל הבריות". ע"כ.

וכאן אפשר לומר שסיימנו לבאר את תשובתו הנפלאה של הרשב"ש.